

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μην δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγυπτίου γρόσιας διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 1 Ἰουλίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 31

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΑΓΟΡΙ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἦταν ἓνα πολὺ χλωμὸ ἀγόρι μὲ μάτια σκοῦρα γαλανά, καὶ μαλλιά καστανά ἀνοιχτά. Εἶχε πάντα ἓνα ὕψος χαμένο, μακρυνό, καὶ κοιτοῦσε σ' ἓνα ὀρισμένο σημεῖο τοῦ ὀρίζοντα, σὰν νάψαχνε κάτι νὰ βρῇ. Ἀστέρι, σύγνεφον, πλάσμα τῆς φαντασίας του, ἀνέκρο καὶ μυστηριακό. Ποιὸς ξέρει ; Δὲν εἶχε φίλους, δὲν εἶχε καὶ ἐχθρούς. Περνοῦσε τὴν ἡμέρα του, καθισμένος στὸ μπαλκόνι σὰν ἦταν καλοκαιριά, μέσ' ἀπ' τὸ κλειστὸ παράθυρο δταν ἔβρεχε. Δὲν πῆγαινε σχολεῖο. Ἕνας γέρος δάσκαλος μὲ σουρωμένα μάγουλα, στενὰ χρυσὰ γυαλιὰ τῆς μύτης, κι' ἓνα λευκὸ κασκὸλ στὸ λαιμό, ἐρχόταν μέρα παρὰ μέρα, ἔμπαινε ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ κήπου, (γιατὶ τὸ σπίτι ἦταν ἐξοχικὸ κι' εἶχε κι' ἓνα μικρὸ κήπο στὸ πλάγι) κι' ἔκανε τὸ μάθημα κάτω ἀπ' τὸ κιόσκι, τὸ σκεπασμένο μὲ μπουκενβίλια καὶ ἀγρόκλημα μυρωδάτο.

Τὸ σπίτι ἦταν πάντα σιωπηλὸ, μιὰ μαύρη ὑπηρέτρια ποῦχε κάνει πολὺ ἐντύπωση στὴν ἀρχὴ στὴ γειτονιά μὰ ποὺ γρήγορα τὴ συνειθίσανε, ἔδγαινε πότε-πότε στὸ παράθυρο, νὰ τινάξῃ κανένα πανί, νὰ ποτίσῃ καμμιὰ γλάστρα κι' ἔμπαινε πάλι ἀθόρυβα μέσα. Ὅταν ψώνιζε, προσπαθοῦσε νὰ συνεννοηθῇ μὲ νοήματα, γιατί φαίνεται δὲν τᾶξερε τὰ ἐλληνικά. Κανένας ἄλλος δὲ φαινόταν στὸ σπίτι. Οὔτε μητέρα, οὔτε πατέρα, οὔτε ἄλλος κανεὶς.

Οἱ γυναῖκοι μπεῖχαν σὲ πειρασμό. Ποιὸ νᾶταν τάχατες τὸ παιδί, ποὺ κοίταζε πάντα τὸν οὐρανό, ζητώντας ποιὸς ξέρει ποῖαν ἀνέλπιστη βοήθεια ; Ποιὸ νᾶταν τ' ὄνομά του ; Ποιὰ ἢ καταγωγὴ του ; Ὁ γέρο-δάσκαλος, αὐτὸς τοῦλάχιστον δὲν θ' ἀ-

ποφάσιζε ποτὲ νὰ μιλήσῃ ; νὰ ἐξηγήσῃ ;

Ἡ μικρούλα Δέσπω, ἡ κόρη τῆς κυρᾶ-Μανιώ, τῆς περιβολάρισσας βάλθηκε νὰ γνωρίσῃ τὸ παράξενο παιδί. Ἦταν κι' αὐτὴ ἓνα περίεργο κορι-

τσάκι, μὲ πρόωρα ξυπνημένη αἰσθαντικότητα.

Στὸ ξανθόμαλλο κεφαλάκι της, χοροπηδοῦσαν παράξενες σκέψεις, καὶ τὴ νύχτα στὸ κρεβάτι της ἔκανε ὦρες νὰ κοιμηθῇ. Πρῶτα-πρῶτα θέλη-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Λουλούδι μέσα σὲ λουλούδια.

Φωτογραφία τοῦ Kodak Magazine

σε να μάθω τ' όνομα του μελαγχολικού άγοριού· μέρες παραφύλαξε κρυμμένη στις πυκνές περιπλοκάδες του κήπου, ν' άκούω μιιά φωνή, ένα γέλιο, ένα κλάμμα, κάτι τ' όζωντανό, να βγαίνει απ' τ' ό μυστηριώδικο σπίτι, ή τουλάχιστον ν' άκούω τ' ό γεροδάσκαλο, ή τή μαύρη υπηρέτρια, να φωνάζει τ' όνομα τ' άγοριού. Μιά βδομάδα πέρασε με τίποτα. 'Η μάνα της άρχισε να προσέχει τις άτέλειωτες ώρες που λείπε απ' τ' ό σπίτι.

— Για να σοῦ πῶ, μπας και θα μου ρεμπελέψης τώρα, μιιά ψίχα μαζούμι έχει ; Νάτα δα πού θα πρέπη να σε συμαζώνω και σένανε απ' τ' ό δρόμο, λέω. Για να σοῦ πῶ, βάλτο σ' ό μυαλό σου καλά, κι' όρεξη για φασαρίες δέν έχω.

'Η Δεσπούλα κατέβαζε τ' ό μάτια, σκούπιζε κάποιον δάκρυ, και ξανάρχιζε τ' ό ίδια. Δε θα ήσυχάζε, αν δε μάθαινε τουλάχιστο τ' όνομα του παιδιού...

— Τώνιο ! . . Τώνιο ! . .

"Αχ, νάτο Τώνιο τ' ό λένε. Νά πού επιτέλους, άκουσε τ' όνομά του απ' τή Νουμπιέ (αυτηνής τ' όξεραν τ' όνομα στή γειτονιά) τή μαύρη υπηρέτρια. Χαρά πού τήν έκανε ή Δεσπούλα, Τ' ός φάνηκε έτσι σαν να τ' ός χαρίσανε κάτι σπουδαίο. Χοροπηδούσε σαν τ' ό καταιχιάκι. — Τώνιο. . . Τώνιο. . . Τώνιο. . .

"Ενα βραδάκι κατάφερε να σκαρφαλώσει απ' τή μικρή μάντρα του σπιτιού και να χωθή μέσα σ' ό περιβόλι. Μικρούλα-μικρούλα όπως ήτανε, όκτώ χρονώ κοτσάκι κι' άδυνατούτσικο, κρύφτηκε κάτω απ' μιιά ανθισμένη ροδιά πουρίχνε μοσκοβολητό σ' ό λάνεργο τ' ό περβόλι. Οι στερνές άχτίδες έβαφαν κοκκινωπές τις κορφές των δέντρων, κι' έρριχναν μιιά παράξενη λάμψη και χρώματα μαγευτικά, σ' ό λούλουδα και τ' ό φυλλάματά τους.

Καρτερούσε. Και ξαφνικά τ' όν ει-δε να προβάλλει. Τ' όν κρατούσε ή γριά Νουμπιέ απ' τ' ό χέρι και κατέβαινε σιγά-σιγά τ' ό λιγοστά σκαλοπάτια τ' ός βεράντας. Κάτω απ' τ' ό μπράτσο του, κρατούσε ένα μικρό βιολί. Τ' ό μάτια του πάντα ψηλά στηλωμένα σ' όν ούρανό. Κάθησε κάτω απ' τήν ανθισμένη μπουκενίλια, κι' άρχισε να παίζει τ' ό βιολί του. "Επαιζε μιιά παράξενη μουσική με ήχους όξεις, σκληρούς, τέτοιους πού δέν θα τ' ό περιμένε κανείς απ' όνα μικρό άγόρι ένδεκα χρονώ. Τ' ό δοξάρι πέρναγε σκληρό πάνω απ' τις τεντωμένες χορδές με μιάν άφάνταστη άδρότητα. "Η μικρούλα μαγευμένη απ' τήν άπόκοσμη μουσική, κράταγε ακόμα

και τήν άνάσα της όσο σκορπούσαν οι νότες.

"Η Νουμπιέ μουρμούρισε μερικά άκατάληπτα λόγια σ' ό μιιά γλώσσα τραχειά και πρωτάκουστη, κι' όστερα σιγά-σιγά με γατίσια άπαλά βήματα χώθηκε πάλι σ' ό σπίτι. "Ο Τώνιο έμεινε μόνος. Νά επιτέλους ή ευκαιρία πού πρόσφερε τόσο καιρό ή Δεσπούλα. "Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά σαν να επρόκειτο να κινή κάτι κακό. Νά. Νά. Τώρα θα τ' ό μιλήσει. Μά ή ώρα περνούσε. Κι' αυτη καθόταν μαζεμένη στή γωνιά της, δίχως να βγάζει λόγο κανένα. Καμμιιά φορά τ' ό βιολί σταμάτησε. Τ' ό άγόρι τ' ό άφρησε σ' ό γόνατά του κι' αναστέναξε άλαφρά. Πόσο τ' ό λυπήθηκε ή Δεσπούλα. Και τότες πιά τ' ό απεφάσισε.

— Τώνιο. . . Τώνιο. . . Έκανε με μιιά ξεψυχισμένη φωνίτσα. Τώνιο.

Τινάχτηκε τ' ό άγόρι σαν ήλεκτρι σμένο.

— Ποιός με φωνάζει με τ' όνομά μου ; . . Είσαι συ, Νουμπιέ ;

— "Οχι. . . όχι δέν είμαι ή Νουμπιέ. Νά κοιτάξέ με λοιπόν.

Κι' ή Δεσπούλα ξεθαρεμμένη πρόβαλε άπότομα έξω απ' τήν ανθισμένη τή ροδιά.

— Νά σε κοιτάξω . . . Νάξερεις πόσο θα τ' ό θελα. . . Θέ μου. . . να σε κοιτάξω. . . Μά δέν με κοιτάξεις καλύτερα έσύ ; δέν κοιτάξεις τ' ό . . .

"Ενας δυνατός λυγμός τ' όκυψε τ' ό λόγια σ' ό χείλια, κι' έκρυψε τ' ό πρόσωπο σ' ό χέρια του. Τ' ό βιολί κύλησε πάνω σ' ό μαλακό χορτάρι.

— Τώνιο. . . Τώνιο, δέ βλέπεις λοιπόν ; γι' αυτ' ό κρατάς τ' ό μάτια σου πάντα στηλωμένα σ' όν ούρανό ; Είμαι ή Δεσπούλα· ένα μικρό κοριτσάκι σαν και σένα, πιδ μικρό ακόμα κι' άπό σένα· πές μου θέλεις νάρχομαι να σοῦ κάνω συντροφιά ; Νά, γι' άκούμπησε τ' ό χέρι σου σ' ό πρόσωπό μου ; με νιώθεις ; είμαι κι' έγώ καλή. . . και μένα μ' άρέσει να βλέπω τ' όν ούρανό.

— Νά βλέπης τ' όν ούρανό. . . Για πές μου. Τί λογής είναι ό ούρανός ; "Ακούω πάντα να τ' όν λένε ό άνθρωποι, μά δέν μπορώ να νιώσω σαν τί λογής νάνα τάχατες.

— Μά ήσουν πάντα τότε. . .

— Ναι ήμουνα πάντοτε στραβός. Ποτές, ποτές δέν είδα τίποτα, κανένα, μήτε τή μητέρα μου καν. Βέβαια μ' ό τ' όχουν όλα έξηγήσει, όλα πεί, μά είναι μερικά πράγματα πού μ' ό ξεφεύγουν. Νά, τ' ό χρώματα. . . Πώς τάχατες νάνα τ' ό χρώματα ;

"Αρχισε να τ' ός μιλάει με έμπιστοσύνη—σαν να τ' ός ήξερε άπό καιρό, κι' ή Δεσπούλα κολακευμένη, κοίτα-

ξε να τ' ός μεταδώσει τις γνώσεις της, τις τόσο μικρές κι' άσήμαντες γνώσεις της.

Γίνανε φίλοι καλοί. "Ωρες μένανε σ' όν κήπο να μιλούνε, να μιλούνε με μιιά σιγανή φωνή, όπως μιλούνε σ' ός κάμαρες τ' όν άρρώστων.

"Η Δεσπούλα τ' όλεγε γι' ό ταύματα τ' ός κόσμου, τ' ός ζώα, τ' ός δέντρα, τ' ός πουλιά, με μιάν άφάνταστην άκρίβεια γι' ό τήν τόσο μικρή ήλικία της, μά ήταν τ' ό ένστικτο πού τ' ός οδηγούσε. Κι' ό Τώνιο πάλι τ' ός έλεγε παράξενα παραμύθια, γι' ό τ' ός ξωτικούς, με πλάσματα άλλου κόσμου, πούξερε τόσο καλά να τ' ός ζωγραφίζει, αυτ' ός πού δέν ήξερε τ' όν κόσμο πού τ' όν τριγύριζε. Κι' ή ζωή άρχισε νάχει ένα νόημα γι' αυτόν, και τ' ό βιολί του, δέν έβγαζε πιά αυτ' ός τ' ός όξεις ήχους πού ξάφνιασαν τή Δεσπούλα τ' ό πρώτο βράδυ.

Πέρασε ένας μήνας. "Εμαθε κάμποσα ή Δεσπούλα γι' ό τ' όν Τώνιο. "Ηταν απ' τήν Αίγυπτο. "Εκει γεννήθηκε, εκεί μεγάλωσε, εκεί πέρασε τ' ό μαρτυρικά πρώτα χρόνια τ' ός ζωής του, Κι' όστερα βρέθηκε σ' όν "Αθήνα, πώς γι' ό ; ποτέ δε θέλησε να π' ό. Μήτε γι' ό τή μητέρα του, μήτε γι' ό τ' όν πατέρα του, λέξη.

Μιά φορά πού ή Δεσπούλα βάλθηκε να τ' όν ρωτήσει, τ' ό μάτια του γούρισαν πάλι π' ός τ' όν ούρανό (λές και μπορούσαν να τ' όν κοιτάξουν), τ' ό χείλια του σφίχτηκαν μ' όνα κακό χαμόγελο, και τ' ό χέρια του νευρικά πασπάτευαν τ' ό ρούχα του.

(Τ' ό τέλος σ' ό έρχόμενο)

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΘΥΡΩΡΟΣ

"Ο πετεινός έπιασε φίλο
Τ' ό διπλανού σπιτιού τ' ό σκύλο

Και π' όν μαζί πεζοπορία
Γι' ό κάποια ξένη πολιτεία.

Σ' ό δρόμο, π' ός να βραδυάσει
Και σ' όνα δέντρο έκαμαν στάση.

Κούρνιασε ό ένας σ' ό κλαριά του.
Κι' ό άλλος πλάγιασε άπό κάτω.

Σ' όνεται ή νύχτα και χαράζει
Κι' όρχιζει ό πετεινός να κ' όξει.

Κι' ή άλεπού απ' τή φωλιά της,
Τ' ό χει χει κουνώντας τήν ουρά της :

— Πουλί μου, π' ός σ' ό τα τ' ό μέρη ;
Κατέβα, δώσε μου τ' ό χέρι.

Κι' ό πετεινός τ' ός δείχνει κάτω,
Π' ός ό σκύλος τέντωνε τ' ό αυτιά του :

— "Αν θ' ός να μ' ός σ' ό σπιτικό μου,
Ν' ός άποτανηθ' ός σ' ό θυρωρό μου.

Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

"Αγαπητοί μου,

ΕΚΕΙΝΟ τ' ό βράδυ πού θα γίνονταν τ' ό μεγάλα γυμνάσια τ' ός "Αεράμυνας, διαταχθήκαμε να σ' ός σ' ός έλα τ' ό φωτιά. Δρόμοι, σπίτια, μαγαζιά, έπρεπε να είναι σκοτεινά. Για να μ' ό βλέπει ό έχθρος άπό ψηλά τήν "Αθήνα και να τ' ός ρίχνει τις φοβερές του μ' ός μ' ός. "Όταν λοιπόν άκούσαμε τ' ός ούρλιασματα και τ' ός στριγγιλίσματα των σειρήνων—ήταν τ' ός σύνθημα—κλείσαμε έμπρηστικά πόρτες, μπαλκονόπορτες, παράθυρα, και γούρισαμε τ' ός διακόπτες. "Εγώ ένόμισα π' ός μπορούσα να διατηρήσω άναμμένο ένα ήλεκτρικό τ' ός γραφείου μου, άφ' ός είχα κλείσει τις γρίλλιες τ' ός ψηλού μου παράθυρου· αλλά οι γρίλλιες άφιναν χαραμάδες, τ' ός φ' ός έφάγκριζε, κι' ό πόλισαν άπό κάτω μ' ός μ' ός να τ' ός σ' ός. Τ' ός έσβυσα και π' ός ρασα σ' όν τραπεζαρία. Αυτ' ός φωτιζόταν μόν' ός άπό τ' ός άναμμένο ραδιόφωνο. Και σ' ός άμυδρό αυτ' ός φ' ός έκάθησα να περάσω τις δυ' ός ώρες των γυμνασίων, άκούοντας τ' ός κ' ός π' ός π' ός έκαναν άπέξω τ' ός αεροπλάνα, τ' ός βλήματά τους, τ' ός κανόνια, τ' ός πολυβόλα, και τις σχετικές μεταδόσεις τ' ός ραδιοφωνικού σταθμού. Προσοχή ! προσοχή ! . . Αυτ' ός τ' ός στιγμή έπεσε έκρηκτική μ' ός μ' ός σ' ός ένοδοχείο τ' ός "Αγγλίας π' ός κατέρρευσε. . . αυτ' ός τ' ός στιγμή έπεσε έμπρηστική μ' ός μ' ός σ' ός Ταχυδρομείο π' ός έπιασε φωτιά. . .

Κάθε τόσο έμως, ψηλαφώντας σ' ός σκοτεινά έβγαίνα και σ' όν τ' ός τ' ός για να βλέπω τ' ός θέαμα. Κι' ός αλήθεια, τ' ός θέαμα αυτ' ός ήταν έξοχο. Πάνω άπό τ' ός σκοτεινή πόλη, ό ούρανός, άσυνέφαστος, έλαμπε μ' ός έλα του τ' ός στρα, π' ός τις συνηθισμένες νύχτες τ' ός ήλεκτρικά δέν μ' ός άφήνουν να τ' ός βλέπουμε. Και σ' ός αυτ' ός τ' ός ούρανό, οι δυνατοί προβολείς διέγραφαν τ' ός πελώρια φωτεινά, κινούμενα τ' ός έλα τους, τ' ός τ' ός, τέσσερα, πέντε, άπ' ός έλα τ' ός σημαία τ' ός όρ' ός, π' ός στιγμές-στιγμές διασταυρώνονταν, και σ' ός διασταύρωση διακρινόταν τ' ός έχθρικό αεροπλάνο π' ός είχαν άνακαλύψει. . . "Αλλά μιιά στιγμή π' ός έλοι οι προβολείς είχαν σ' ός σ' ός έλα τ' ός στρα είχαν ξαναφανεί—κάποιο διάλειμμα των γυμνασίων—κοίταξα άπό κ' ός π' ός και τήν πόλη, να ιδ' ός π' ός φαινόταν σ' ός σκοτεινά. . . Λοιπόν, διακρινόταν ό λάνεργο. "Ας μ' ός ήπ' ός σ' ός ένα φ' ός π' ός σ' ός. "Εφτανε ή άστροφεγγιά γι' ός να τ' ός φωτίσει, αν

όχι σαν ήμέρα, τ' ός αλ' ός σ' ός. Και συμπέρανα π' ός σ' ός "Αττική, δ' ός νυκτερινός ούρανός δέν έχη σ' ός σ' ός, είναι άδύνατο να γ' ός τ' ός τέλει σκοτάδι. Γίνεται βέβαια, αλλά είναι ένα σκοτάδι φωτερό—τ' ός «Φωτερά Σκοτάδια» τ' ός Δροσίνη—διάφανο, άττικό. . . Και συμπέρανα ακόμα π' ός μόν' ός χειμ' ός με σ' ός σ' ός, ή πόλη, σ' ός σ' ός τ' ός φωτιά της, θα μπορούσε να κρυφθ' ός άπό τ' ός έχθρικά αεροπλάνα. Καλοκαίρι, με άστροφεγγιά, θ' ός κ' ός δύσκολο.

Τ' ός άλλη μέρα, είδα σ' ός έφ' ός μ' ός ρίδα, ένα μικρότατο κατάλογο άπ' ός ονοματεπώνυμα, μ' ός έπαγγέλματα και διευθύνσεις : Μαρία Γλ' ός, νοικοκυρά, όδ' ός Κεραμεικού, 'Ιωάννης Δρά-

κος, ζαχαροπλάστης, όδ' ός Σόλωνος. Μπ' ός ! τί ήταν πάλι αυτ' ός οι έτερόκλητοι—νοικοκυρές, ζαχαροπλάστες, άξιωματικοί, ράφτες κτλ.—άδελφωμένοι σ' ός ένα τόσο μακ' ός κατάλογο ; Με φ' ός τ' ός τίτλος : «Οι μ' ός συμμορφωθέντες με τ' ός διαταγήν και μ' ός σ' ός τ' ός φωτιά των. . . » Κι' ός άπόρησα πολύ. Ποτέ δέν φανταζόμουν π' ός θα βρίσκονταν σ' ός "Αθήνα τ' ός. . . άνωπ' ός τ' ός μ' ός άστ' ός μ' ός διαταγή, π' ός τ' ός κάτω-κάτω ή συμμόρφωσή τους μ' ός αυτ' ός δέν θα τ' ός έκόσ' ός τίποτα, κι' ός ακόμα θ' ός τ' ός για καλό τους. Τί «νοστοπία» θα έχον αυτ' ός οι άνθρωποι ; Είναι, αλήθεια, περίεργο. . .

Σ' ός άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ—Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

5α.

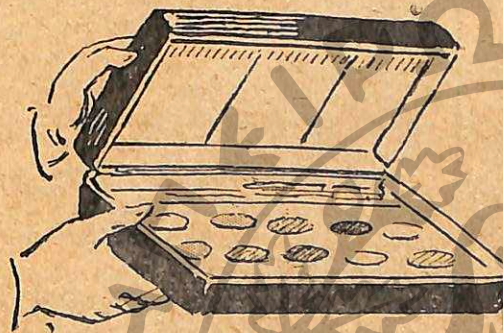
"Ο Κωστάκης θέλει να γ' ός ζωγράφος. —Μπ' ός ! π' ός τ' ός ήρθε ξαφνικά αυτ' ός ή ιδέα ; Άπλούστατα : σ' ός γιορτή του, ένας θεός τ' ός χάρισε ένα κουτί με νεομοποιές, Τί όμορφες π' ός ήταν ! "Αραδιασμένες ταχτικά μέσα σ' ός κομψό κουτί, ήσιες, τετράγωνα, γυαλιστερές, έμοιαζαν με παστίλλες όλων των χρωμάτων, άπό τ' ός άνοιχτό ρόδινο ως τ' ός π' ός σ' ός βυσσινί, κι' άπό τ' ός άνοιχτό ούραν' ός ως τ' ός π' ός σ' ός σ' ός σ' ός. Χωριστά οι κίτρινες, οι πορτοκαλλίες, οι πράσινες, οι μενεξελιές και πάει λέοντας. Τ' ός Κωστάκη τ' ός έρχόταν να τις . . . φ' ός.

Πραγματικώς, π' ός μιιά κόκκινη γι' ός να τ' ός δοκιμάσει. "Αλλά μόλις τ' ός σάλωσε, ή γλώσσα του κοκκίνισε σ' ός να μ' ός, κι' ός άμα τ' ός σκούπισε, είδε σ' ός μαντήλι του κάτι ζωηρά κοκκινάδια και θ' ός μ' ός πολύ. «"Εδ' ός είναι δουλειά, συλλογίστηκε. "Αφ' ός οι παστίλλες αυτ' ός ξεβάφουν έτοι εύκολα και με τ' ός σάλιο, πολύ π' ός εύκολα θα ξεβάφαν με τ' ός νερό, και θα μ' ός π' ός χρωματίσω κάθε εικόνα άπ' τ' ός βιβλία μου.

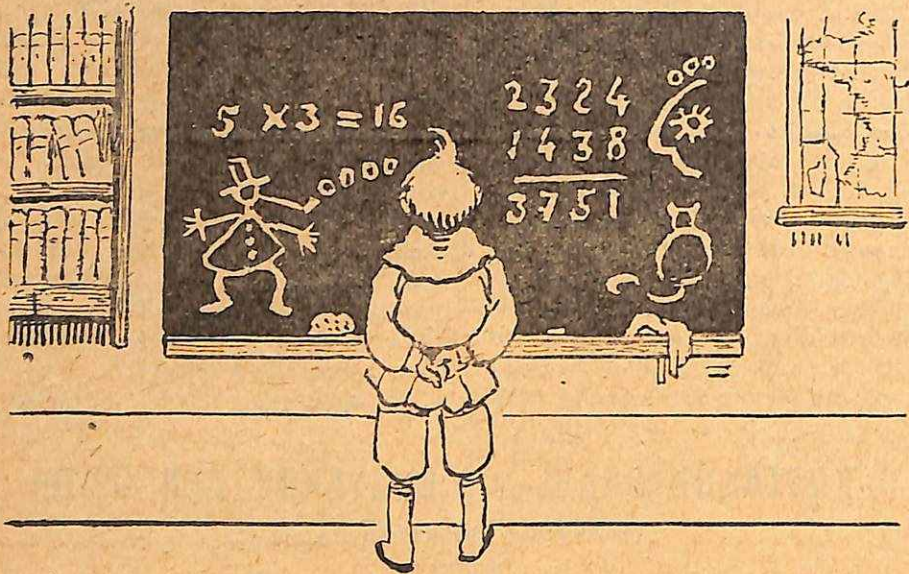
"Α, νά ! αυτ' ός τ' ός πινακία κι' αυτ' ός τ' ός πινακία π' ός έχει μέσα τ' ός κουτί, θα είναι βέβαια γι' ός τ' ός χρωματίσμα. Για, να ιδ' ός.

"Εβαλε τ' ός κόκκινη παστίλλα σ' ός ένα πινακί βούτησε ένα πινακί σ' ός ένα ποτήρι νερό, έπειτα τ' ός έτριψε πάνω σ' ός παστίλλα και τ' ός πινακί κοκκίνησε. «"Ετοιμο ! » είπε. "Ανοιξε τότε ένα βιβλίο με εικόνες κι' ός άρχισε να τις χρωματίζει. Σ' ός άρχη όλο κόκκινες· έπειτα μ' ός άλλες παστίλλες και μ' ός άλλα πινακία, τις έκαμε πολύχρωμες. Κι' ός έβλεπε, όπου ήταν κ' ός, τ' ός φύλλα πράσινα, τ' ός λουλούδια κόκκινα ή μαβιά, τ' ός ούρανό γαλάζιο, τ' ός χ' ός σταχτί κι' ός όπου ήταν πρόσωπο, τ' ός μαλλιά του καστανά, τ' ός μάτια του γαλάνα, τ' ός χείλη του κόκκινα, τ' ός μάγουλά του τριανταφυλλιά, και τ' ός ρούχα του μαύρα ή μπ' ός. Τί ωραία !

"Ο Κωστάκης χρωμάτισε έτσι όλες τις εικόνες των βιβλίων του. "Επειτα τ' ός ήρθε ή ιδέα να κ' ός και δικές του με μ' ός μ' ός ή πέννα σ' ός άσπρο χαρτί και να τις χρωματίσει με τις νεομοποιές του. Κι' έπειδή σχέδιο δέν ήξερε, βάλθηκε να μ' ός. Σχεδίαζε λοιπόν όλοένα, κι' ός όχι μόνο σ' ός χαρτί παρ' ός όπου έβρισκε—άκόμα και με κ' ός μ' ός σ' ός μαυροπίνακα π' ός είχε γι' ός τ' ός άριθμητική—άνθρώπους, ζ' ός, πουλιά, πεταλούδες, δέντρα, σπ' ός, τ' ός

ἀμάξια καὶ τελοσπάντων ὅ,τι ἔβλεπε. «Θὰ γίνω ζωγράφος! ἔλεγε· θὰ γίνω ποὺ νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος!.. Ἀλλὰ γιατί λέω πὼς θὰ γίνω, ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι; Ἰδὲς τί ὥραϊα πράγματα ποὺ κάνω!

Καὶ στεκόταν μπροστὰ στὸ μαυροπίνακα ποὺ τὸν εἶχε γεμίσει ζωγραφιές, καὶ τὶς καμάρωνε...
(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Δὲν εἶναι ὁ Πέν! φώναξε ὁ μπάμπας-Σάλτερς. Εἶναι ὁ Ἰακώβ Μπόλλερ καὶ θυμήθηκε τὸ Τζών-στοουν. Ποτέ μου δὲν εἶδα τέτοια μάτια σὲ ἄνθρωπο. Τί πρέπει νὰ γίνῃ τώρα; Τί πρέπει τώρα νὰ κάνω;

Ἀπὸ κάτω ἀκουγόταν ἡ φωνὴ τοῦ Πέν καὶ τοῦ Ὀλλεῦ ποὺ ὑψώνονταν μαζὶ. Ὑστερα ἀκουγόταν τοῦ Πέν μονάχα καὶ ὁ Σάλτερς ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, γιατί ὁ Πέν προσευχότανε.

Ἐξαφνα ὁ Πέν ξεπρόβαλε στὸ κεφαλόσκαλο. Στὸ μέτωπό του γυάλιζαν χονδρὲς σταγόνες ἰδρώτα. Γύρισε καὶ κοίταξε ὅλο τὸ πλήρωμα. Ὁ Ντάν ἔκλαιγε ἀκόμα ἀπαρηγόρητα μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὴ ρόδα τοῦ τιμονιοῦ.

— Δὲν μᾶς γνωρίζεις, ἔκανε ὁ Σάλτερς μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του. Πρέπει νὰ τὰ ξαναρχίσω ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή, τὸ τάβλι καὶ τὰ ρέστα καὶ νὰ ἰδοῦμε τί ἔχει νὰ πῇ σὲ μένα.

Ὁ Πέν μίλησε. Ὁ καθένας ἔβλεπε πὼς τοὺς μιλοῦσε σὰν νὰ ἦταν ξένοι.

— Προσευχήθηκα! εἶπε. Ὁ λαὸς μας ἔχει πίστη στὴν προσευχή. Προσευχήθηκα γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ γιοῦ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Εἶδα τοὺς δικούς μου νὰ πνίγονται μπρὸς στὰ μάτια

μου. Κι' ἐκείνην καὶ τὸν μεγάλο μου γιό καὶ... τ' ἄλλα. Μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ φανῇ σοφώτερος ἀπὸ τὸν Δημιουργό του; Ποτέ δὲν προσευχήθηκα γιὰ νὰ τοὺς ξαναδοθῇ ἡ ζωὴ τους, καὶ νὰ τώρα ποὺ προσευχήθηκα γιὰ τὸν γιό αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ Θεὸς θὰ τοῦ τὸν στείλῃ πίσω.

Ὁ Σάλτερς κοίταξε τὸν Πέν ἰκετευτικά γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν θυμόταν.

— Πόσον καιρὸ ἤμουν τρελλός; ρώτησε ἔξαφνα ὁ Πέν.

Τὸ στόμα του εἶχε μιὰ νευρική σύσπαση.

— Τί λές, Πέν; Ποτέ σου δὲν ἤσουν τρελλός. Μόνο σὰν νὰ ποῦμε, λίγο ἀφηρημένος, ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ Σάλτερς.

— Εἶδα τὰ σπίτια νὰ χτυπᾶνε τὴν ἐπάνω στ' ἄλλο πρὶν πιάσῃ ἡ πυρκαϊά. Δὲν θυμάμαι τίποτε ἄλλο παρὰ κατὰ. Πόσος καιρὸς εἶναι ἀπὸ τότε;

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω! Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω! φώναξε ὁ Ντάν.

Καὶ ὁ Χάρβεθ ἄρχισε νὰ βογγᾷ ἀπὸ συμπάθεια.

— Θὰ πᾶνε πέντε χρόνια ἐπάνω κάτω, εἶπε ὁ Ντάν με φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

— Ὡστε σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα

ζοῦσα εἰς βάρος κάποιου. Ποιὸς ἦταν αὐτός;

Ὁ Ντάνκο ἔδειξε τὸν Σάλτερς.

— Ὁχι, ὄχι! φώναξε ὁ Σάλτερς σφίγγοντας σπασμωδικὰ τὰ χέρια του. Ἐβγάξες τὸ ψωμί σου μὲ τὸ παρπάνω. Ἐγὼ σοῦ χρωστάω χρήματα, Πέν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μισὸ μερτικό μου στὸ καράβι, ποὺ σοῦ ἀνήκει.

— Εἰσαστε καλοὶ ἄνθρωποι. Αὐτὸ τὸ βλέπει κανεὶς ἀπὸ τὸ πρόσωπό σας. Ἀλλά...

— Παναγία μου Ἐλεήστρα μου! φειθύρισε ὁ Μεγάλος Τζάκ. Κι' ἦταν μαζί μας σ' ὅλα αὐτὰ τὰ ταξίδια. Αὐτὸς εἶναι μαγεμένος γιὰ καλὰ.

Ἡ καμπανίτσα μιᾶς γολέττας ἀκούστηκε ἀπὸ κοντὰ καὶ μέσα ἀπὸ τὴν ὁμίχλη μιὰ φωνὴ τοὺς κάλεσε:

— Ἐ, Ντάνκο! Μήπως ἀκουσε τίποτε γιὰ τὴν «Τζένυ Κοῦσμαν»;

— Βρήκαν τὸν γιό του! φώναξε ὁ Πέν. Μείνετε ἤρεμοι καὶ ἰδῇτε πὼς φανερώνει ὁ Θεὸς τὸ θαῦμα του.

— Μαζέψαμε τὸν γέρο, εἶπε ὁ Ντάνκο, μὰ ἡ φωνὴ του ἔτρεμε. Ἡταν... καὶ κανένας ἄλλος;

— Βρήκαμε καὶ μετὶς κάποιον. Ἡταν μπλεγμένος μέσα σὲ κάτι σχοινιά καὶ κατάρτια σπασμένα ποὺ ἦταν ἀνάκατα σὰν τῆς ζουρλῆς τὰ μαλλιά. Τὸ κεφάλι του εἶναι λίγο ἀνοιγμένο,

— Ποιὸς εἶναι;

Οἱ καρδιὲς ὅλων ὅσοι βρῖσκονταν ἐπάνω στὸ «Ἐδῶ Ἐἴμασε» ἀκουγαν ἡ μιὰ τοὺς κτύπους τῆς ἄλλης.

— Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι ὁ νέος Ὀλλεῦ, εἶπε ἡ φωνὴ μὲ συρτὸ τόνο.

Ὁ Πέν σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια του καὶ κάτι ψιθύρισε. Ὁ Χάρβεθ μπορούσε νὰ ὀρκισθῇ πὼς ἕνας λαμπρὸς ἥλιος ἔφεγγε ἐπάνω στὸ ὑψωμένο πρόσωπό του. Μὰ ἡ συρτὴ φωνὴ συνέχισε:

— Δὲν θάταν καλύτερο νὰ μᾶς στείλετε τὸ γέρο ἔδῳ πέρα; Γυρίζουμε πίσω γιὰ νὰ πάρουμε δόλωμα καὶ καινούργια ἄγκυρα. Λογαριάζουμε πὼς δὲν θὰ τὸν χρειάζεσαστε σεῖς αὐτοῦ. Θὰ τὸν περιποιηθοῦμε καλὰ. Ἐχει παντρευτεῖ τὴ θειά τῆς γυναίκας μου.

— Σᾶς δίνω καὶ τὸ γέρο καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε, εἶπε ὁ Ντάνκο.

— Δὲν θέλουμε παρὰ μονάχα μιὰ ἄγκυρα ποὺ νὰ βαστάῃ καλὰ. Ἐ, σεῖς! ὁ μικρὸς ὁ Ὀλλεῦ ἀρχίζει νὰ εἶναι κάπως ἀνήσυχος καὶ ταραγμένος. Στείλτε μου τὸν γέρο πέρα.

Ὁ Πέν ξεκούνησε τὸν μπάμππα Ὀλλεῦ ἀπὸ τὴν ἀποχαύνωση ὅπου τὸν εἶχε βυθισμένον ἢ ἀπόγνωσῇ του καὶ ὁ Τὸμ Πλάτ τὸν ἔβαλε στὴ βάρκα καὶ μὲ τὰ κουπιά τὸν πῆγε στὴν

ἄλλη γολέττα. Ὁ γέρος ἔφυγε χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του νὰ πῇ ἕνα εὐχαριστῶ, μὴν ξεροντας καλὰ-καλὰ τί τοῦ γίνεται, καὶ ἡ ὁμίχλη ἔκλεισε πίσω του.

— Καὶ τώρα, εἶπε ὁ Πέν παίρνοντας μιὰ βαθεῖα ἀναπνοὴ σὰν νὰ ετοίμαζόταν νὰ βγάλῃ κήρυγμα. Καὶ τώρα—τὸ τεντωμένο κορμί του λύγισε, σὰν τὸ σπαθὶ σὰν μπαίνει στὸ θηκάρι του, ἡ υπερκόσμια λάμψη ἀπὸ τὰ μάτια του ἔσβυσε· ἡ φωνὴ ξαναπήρε παλὶ τὸ συγκινητικὸ τρεμουλιασμό της, — καὶ τώρα, εἶπε ὁ Πέν-σουλδάνια Πράττι, τί θάλεγε γιὰ μιὰ παρτίδα τάβλι, κύριε Σάλτερς;

— Ὁ, τι σκεπτόμουν, ὅ,τι σκεπτόμουν νὰ σοῦ τὴν προτείνω ἐγώ, φώναξε ὁ Σάλτερς μὲ βία. Εἶναι νὰ τὰ χάνῃ κανεὶς, Πέν, δταν βλέπῃ πόσο γρήγορα μαντεύεις τὴ σκέψη τοῦ ἄλλου πρὶν τὴν ξεστομίση.

Ὁ μικροκαμωμένος γέρος κοκκίνισε καὶ ἀκολούθησε πειθήνια τὸν Σάλτερς κάτω.

— Σηκώστε τὴν ἄγκυρα. Κάνετε γρήγορα. Ἀς φύγουμε ἀπ' αὐτὰ τὰ καταραμένα νερά, εἶπε ὁ Ντάνκο.

Ποτέ δὲν εἶχε ἐκτελεσθῇ γρηγορώτερα καμμιά διαταγή του.

— Καὶ τώρα τί φαντάζεσθε πὼς σημαίνουν ὅλα τοῦτα; ρώτησε ὁ Μεγάλος Τζάκ, δταν ξανάρχισαν νὰ ἀνοίγουν δρόμο μέσα στὴν ὁμίχλη, δίχως νὰ ἔχουν ἀκόμη συνέλθει ἀπὸ τὴν κατάπληξη.

— Ἐγὼ τὸ ἐξηγῶ ἔτσι, εἶπε ὁ Ντάνκο ἀπὸ τὸ τιμόνι. Ὁλη αὐτὴ ἡ φασαρία τῆς «Τζένυ Κοῦσμαν» ἐγίνε τὸ πρῶ, τὴν ὥρα ποὺ ὅλοι μας εἶχαμε ἀκόμη ἀδειο τὸ στομάχι.

— Εἶδε—εἶδαμε, νὰ περνοῦν ἀπὸ μπροστὰ μας ἄνθρωποι πνιγμένοι.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ

(ΛΑ·Ι·ΚΟΣ ΜΥΘΟΣ)

Ἐνας ἄνθρωπος εἶχε τύχη βουνό. Μὲ ὅ,τι λογὴς ἐργασίες καὶ ἐμπορία καταπιανόταν, ἔβγαине πάντοτε κερδισμένους μὲ τὸ παραπάνω.

Χορτασμένος ἀπὸ τὰ πολλὰ κι' εὐκόλα κέρδη, θέλησε νὰ δοκιμάσῃ μιὰ φορὰ καὶ τὴ χασούρα.

Γιὰ τοῦτο ρίχτηκε στὰ κουτούροῦ, σὲ μερικές δουλειὲς ποὺ δειχνανε, φῶς φανάρι, τὴ ζημιὰ· κι' ὅμως ἀπὸ κάτι ἀνεπάντεχα περιστατικὰ ἐκέρδισε πάλι διπλὰ καὶ τριπλὰ.

Αὐτὸν δὲν ἐπείσμωνε πολὺ κι' ἄρχισε νὰ καταστρώνῃ σχέδια, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ νὰ ζημιωθῇ στὰ σίγουρα.

κι' δταν νόμισε πὼς βρῆκε τὸ πιὸ ἀλάθευτο, τῶρα ἔμελλε σ' ἐνέργεια.

Ἐναῶλινε ἕνα μεγάλο καράβι τὸ φόρτωσε ρύζι καὶ ξεκίνησε νὰ πᾶν νὰ τὸ πουλήσῃ, σὲ τόπο, ποὺ ἔβγαζε ἀπ' αὐτὸ ἀμέτρητα καντάρια.

Ἀμα ἔφτασε ἐκεῖ ἀκουσε στὸ Τελωνεῖο νὰ τοῦ λένε γελώντας, πὼς τὸ ἐμπόρεμά του ἦταν τὸ ἴδιο, σὰν νὰ πῆγαινε «ἀλάτι στὴν ἀλυσκή» καὶ «φρύγανα στὸ λόγγο» καὶ πὼς ἂν δὲν ἤθελε νὰ ζημιώσῃ, καλὰ θὰ ἔκανε νὰ πᾶν νὰ τὸ πουλήσῃ ἄλλοῦ.

Χαρούμενος μ' αὐτὸ ποὺ ἔμαθε βγήκε δύο ὥρες πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, νὰ σεργιανίσῃ στὴν πολιτεία.

Καθὼς περπατοῦσε, ἀκουσε ἕναν διαλαλητὴ ποὺ φώναζε:

— Ὁ βασιλεὺς μας κάνοντας σήμερα τὸ πρῶτὸν ταχτικό του περίπατο μέσα στὸ περιόβλι τοῦ παλατιοῦ, ἔχασε ἕνα ἀξετίμητο δαχτυλίδι, καὶ ὅποιος θέλει νὰ ψάξῃ γι' αὐτὸ, ἄς παρουσιάσῃ στὸν ἴδιο, νὰ τοῦ δείξῃ τὸ μέρος ποὺ πάνω κάτω τὸ εἶχε χάσει, καὶ κείνος ποὺ θὰ τὸ βρῇ θὰ πάρῃ μεγάλο βασιλικὸ δῶρο.

Ὁ ἄνθρωπός μας μ' αὐτὸ τὸ διαλάλημα, ἐνωίωσε μέσα του κάτι νὰ τοῦ λέῃ πὼς ἦταν εὐκαιρία μοναδικὴ νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν βασιλεῖα τοῦ τόπου, ἐνῶ σὲ κάθε ἄλλῃ περίστασι θὰ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ τὸν ἀντικρύσῃ καὶ τράβηξῃ γιὰ τὸ παλάτι.

Μόλις ἔφθασε σ' αὐτὸ ἕνας φύλακας τὸν ὠδήγησε πρόθυμα στὸν κήπο, ὅπου εἶδε δύο ἀνθρώπους σκυφτοὺς νὰ ψάχνουν σὲ διάφορα μέρη, γιὰ τὸ δαχτυλίδι καὶ λίγο πιὸ πέρα τὸν ἴδιο τὸν βασιλεῖα ὄρθιο νὰ σκαλίζῃ προσεχτικὰ τὸ χῶμα μ' ἕνα μακρὸ ραβδί.

Τὸν ἐπλησίασε τὸν χαιρέτησε μ' εὐγένεια καὶ στάθηκε διακριτικὰ περιμένοντας τὴν ἀδεία νὰ μιλήσῃ.

Ὁ Βασιλεὺς μὲ τὴν πρώτη ματιὰ, τὸν νόμισε πὼς πῆγε γιὰ τὸ χαμένο δαχτυλίδι καὶ καθὼς ἔκανε νὰ τοῦ δείξῃ ἀπὸ ποῦ ὡς ποῦ νὰ ψάξῃ, τὸν καλοκοίταξε, τὸν γνώρισε γιὰ ξένο καὶ τὸν ρώτησε πὼς ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ βασίλειό του.

Καί' σὰν ἔμαθε μὲ τί φορτίο εἶχε πάει, ἀπόρησε καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὰ δὲν ἔπρεπε νὰ ξέρης, σὰν ἐμπορεύμενος ποὺ εἶσαι, πὼς στὸν τόπο μου γίνεται ἀφθονο ρύζι κάθε χρόνο, καὶ φέτος γίνηκε τόσο πιὸ πολὺ, ποὺ δὲν ἔχουμε μέρος νὰ τὸ ἀποθηκιάσουμε;

— Τὰ ἤξερα καὶ καλοῖξερα καὶ ἐπὶτηδες ἤρθα μὲ τέτοιο ἐμπόρευμα γιὰ νὰ ζημιωθῶ.

— Ἀλλο πάλι τοῦτο! ὅλοι θέλουν καὶ κοπιᾶζουν νὰ κερδίσουν, καὶ σὺ πᾶς γυρεύοντας νὰ ζημιώσης;

— Μοῦ κόλλησε μανία νὰ χάσω κι' ἐγὼ μιὰ φορὰ στὴν ζωὴ μου, γιατί βαρέθηκα τὰ πολλὰ κέρδη ποὺ μοῦ φέρνει ὁλοένα ἡ τύχη μου.

— Μὰ τόσο πολὺ τυχερὸς εἶσαι; Μοῦ κέντησες τὴν περιέργεια καὶ ἤθελα ν' ἀκούσω λίγο παράξενα τῆς τυχερῶσόνης σου.

— Τί νὰ σοῦ πῶ καὶ τί νὰ σοῦ μοιολογήσω, Πολυχρονεμένη μου, ἐγώ, καὶ χῶμα, ποὺ λέει ὁ λόγος, νὰ πιάσω, μάλαμα γίνεται!

Λέγοντας αὐτὰ ἔσκυψε, πῆρε χῶμα μὲ τὸ χέρι του, καὶ καθὼς ἀνοίγε τὴν παλάμη του λαμποκόπησε μέσα στὴ φούχτα τοῦ τὸ χαμένο δαχτυλίδι.

Ὁ βασιλεὺς γεμάτος χαρὰ τὸ φόρεσε στὸ δάχτυλό του καὶ σὰν τὸ καμάρωσε λίγο, προσκάλεσε τὸν ταμία του καὶ τὸν διάταξε νὰ πληρώσῃ ὅλο τὸ φορτίο τοῦ ξένου, τρεῖς φορές περισσότερον ἀπὸ τὴν τιμὴ ποὺ πουλιότανε στὴν ἀγορὰ τὸ πιὸ καλὸ ρύζι, καὶ γυρίζοντας στὸν τυχερὸ πρόσθεσε:

— Αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ μετρήσῃ ὁ ταμίας εἶναι τὰ βρετήκια σου. Τώρα ἂν ἔχῃς παράπονα μὲ τὴν τύχη σου καὶ κατσούφιασες, ἐγὼ εἶμαι ἐνθουσιασμένος μαζί της, ἀφοῦ γιὰ νὰ σὲ κἀνῃ νὰ κερδίσης πάλι ἔτσι ἀνέλπιστα, σέβαλε καὶ μοῦ βρήκες τόσο γρήγορα τὸ δαχτυλίδι μου—παλιὸ οἰκογενειακό μου κειμήλιο—ποὺ τὸ χάσα σήμερα τὸ πρῶ.

Ἐπειτα τὸν κράτησε στὸ τραπέζι νὰ γευματίσουν κι' δταν ἀποφάγανε τοῦ εἶπε:

— Ἀκου τώρα μιὰ φιλικὴ συμβουλή ἀπὸ τὴν γεροντικὴ πείρα μου:

«Νὰ δέχεσαι πάντοτε πρόσχαρα τὰ δῶρα καὶ τὰ κέρδη τῆς τύχης σου, κι' ἂν σοῦ πέφτουν πολλά, τότε βοήθα καλόκαρδα μ' αὐτὰ δυστυχισμένους καὶ φτωχοὺς.

«Πρόσεξε ὅμως καλὰ νὰ μὴν ξανακάνῃς τὴν τρέλλα καὶ πᾶς γιὰ τρίτη φορὰ ἐναντία της γιατί θὰ μετανοήσῃς πικρά. «Ἡ τύχη, ὅπως λένε, σκάλες ἀνεβάξει καὶ σκάλες κατεβάξει». Μπορεῖ νὰ τὴν θυμώσῃς νὰ σὲ κἀνῃ νὰ λές τὸ ψωμί ψωμάκι, νὰ τὸ ζητιανεύῃς καὶ λίγοι νὰ σοῦ τὸ δίνουν ἐλεημοσύνη».

ΠΑΝ· ΔΗΜ· ΣΕΦ.

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Οι Τσιγγάνες αγοράζουν πάντα από τους παλιατζήδες κι' αυτοί έχουν δικούς τους τρόπους να καθαρίζουν τα πράγματα που πουλάνε και να τὰ κάνουν να φαίνονται καινούργια.

Πολλοί από εκείνους που βρίσκονταν στη φυλή του Μιχάλη Ζαμόκ ήταν γιτάνοι από την 'Ανδαλουσία, που επιθυμούσαν να ξαναϊδούν την πατρίδα τους και ο άρχηγός τους είχε τάξει πως τὸν ἐρχόμενο χρόνο θὰ ταξίδευαν στὴν 'Ισπανία. 'Απὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ 'Ισπανία ἦταν τὸ μόνο ὄνειρο τῆς Μαριάς. Πολλοί ἀπὸ τοὺς φίλους τῆς εἶχαν πᾶει ἐκεῖ καὶ τῆς ἔλεγαν ἕνα σωρὸ πράγματα γι' αὐτὸν τὸν ὥραϊο τόπο. Μὰ καὶ ἡ μητέρα τῆς Μαριάς ἦταν γιτάννα ἀπὸ τὴν 'Ανδαλουσία καὶ ἡ Μαριά περνοῦσε ἡμέρες δλόκληρες ζητώντας ἀπὸ τὴν γριά 'Εστρέλλα, πὺ εἶχε γνωρίσει τὴν ὁμορφὴ Ζαμόρα, νὰ τῆς μιλάει γι' αὐτήν.

Ἔτσι ἡ Μαριά εἶχε τὸ νοῦ τῆς δλο στὴν 'Ισπανία καὶ ἐπειδὴ ὅποιος βλέπει μακριὰ καὶ ψηλὰ δὲν μπορεῖ νὰ βλέπει καὶ μπρὸς στὰ πόδια του, γι' αὐτὸ ἡ μικρὴ μας φιλενάδα κάμποσον καιρὸ δὲν ἔδωσε προσοχὴ σὲ μερικὰ πράγματα, πὺ ἦταν βέβαια μικρά καὶ ἀσήμαντα, μὰ πὺ θὰ τὴν πίκραιναν πολὺ ἂν τὰ ἔβλεπε.

Λίγα χρόνια πρὶν δὲν θὰ τῆς ἔκαναν καμμιὰ ἐντύπωση, μὰ οἱ ἀντιλήψεις τῆς ἄλλαξαν ἀπὸ τότε πὺ ἔμεινε στὸ σπῖτι τοῦ κυρ-Πέτρου. Ποτὲ δὲν θὰ μπορούσε νὰ ξαναγίνει πάλι τσιγγάνα, παρὰ μόνον ἔξωτερικά. Κι' ἔτσι στὸ τέλος ἦρθε μιὰ μέρα πὺ ἔπαψε πια ἡ καινούργια ζωὴ νὰ τὴν θαμπώνει κι' ἐκείνη τὴν ἡμέρα κατάλαβε πὺς τῆς ἔλειπε κάτι, πὺ δὲν μπορούσε νὰ τὸ βρῇ ἀνάμεσα στοὺς συντρόφους τοῦ Μιχάλη Ζαμόκ, οὔτε σὲ καμμιὰ ἄλλῃ φυλὴ 'Ατσιγγάνων.

Τὶ εἶχε λοιπὸν ἡ Γυφτοπούλα; Ὅλοι κοίταζαν πὺς νὰ μὴν τῆς λείψει τίποτε. Ὁ ἀρχηγὸς τὴν προστάτευε καὶ τὸ ὄνομα τῆς μητέρας τῆς τῆς

χρησίμευε καὶ γιὰ τίτλος καὶ γιὰ προνόμιο σπουδαῖο. Δὲν ἦταν λαίμαργη οὔτε χαϊδεμένη. Κοιμόταν μὲ τὴν ἴδια εὐκολία μέσα σι' ἀμάξι τῆς Μίσκας Ζαλόφυ τυλιγμένη σ' ἕνα κουρελιασμένο χράμι, ὅπως καὶ στὸ κτήμα τοῦ κυρ-Σπύρου, δίπλα στὴ Χοντροκατερίνα. Κουραζόταν λίγο καὶ διασκέδαζε πολὺ, γιὰτὶ δὲν ἦταν κόπος νὰ πλέκει καλαθάκια. νὰ δένη μπουκετάκια, νὰ κεντάει μερικὰ χοντρά κεντήματα, νὰ χορεύει σειώντας τὸ ντέφι τῆς, νὰ τραγουδάει χτυπώντας ἐλαφρὰ τίς χορδὲς τῆς κιθάρας τῆς. Αὐτὰ ὅλα δὲν τὴν κούραζαν καθόλου, ἀπεναντίας τὴν διασκέδαζαν. Ἡ Μίσκα Ζαλόφυ καὶ οἱ κόρες τῆς τῆς φέρονταν σὰν νὰ ἦταν κορίτσι τοῦ σπιτιοῦ τους, ἢ μάλλον τοῦ ἀμαξιοῦ τους.

Κι' ἂν ὑπῆρχαν στὴ φυλὴ ἄλλες χορεύτριες πὺ τὴν ἔδλεπαν μὲ κακὸ μάτι σὰν μελλοντικὴ ἀντίζηλό τους, ἐπειδὴ ἀκόμη ἡ Μαριά ἦταν πολὺ μικρὴ δὲν ὑπῆρχε φόβος μήπως τυχὸν ξεσπάσει αὐτὴ ἡ ζήλεια τους, γιὰτὶ ἐκτὸς ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα ἡ γυφτοπούλα εἶχε ἕνα πιστὸ φίλο, τὸ Ζάκη, πὺ τὴν εἶχε καὶ τὴν ἡλικία καὶ τὴ δύναμη νὰ τὴν ὑπερασπιστῇ. Καμάρωνε γιὰτὶ εἶχε κι' αὐτὸς ἀδερφή, ὅπως τὴν ἔλεγε καὶ τὴ φέρωνε μὲ δῶρα, καρφίτσες, ἀλυσίδες, βραχιόλια, σκουλαρίκια, πὺ δὲν ἤξερε ἡ Μαριά πὺ νὰ τὰ φυλάξει.

Καὶ ὅμως ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸ Ζάκη ἦρθε ἡ πρώτη λύπη τῆς Μαριάς, ἡ πρώτη ἀμφιβολία, ἡ πρώτη σκία πὺ ἀπλόγηκε ἐπάνω στὴν ξένοιαστὴ καὶ εὐθυμὴ ζωὴ τῆς.

Ἡ φυλὴ ἦταν κατασκηνωμένη ἔξω ἀπὸ κάποια πολιτεία καὶ οἱ 'Ατσιγγάνοι κάθε πρωὶ σκορπίζονταν ψάχνοντας νὰ βροῦν δουλειὰ καὶ τὸ βράδυ μαζεύονταν πάλι στὰ τσιγάνια τους καὶ ἔλεγαν τί ἔκαναν καὶ τί εἶδαν. Μιὰ μέρα οἱ γανωματῆδες ἀργήσαν νὰ ἔρθουν καὶ ὅταν γύρισαν, ὁ 'Ατσιγγάνος πὺ ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τους, ἔρριξε μιὰ χούφτα ἀσημένια νομίσματα στὸν Μιχάλη Ζαμόκ καὶ τοῦ εἶπε γεμάτος χαρὰ:

— Εὐτυχισμένη ἡ σημερινὴ μας μέρα, ἀρχηγέ. Μᾶς ἐφώναξαν ἀπὸ μιὰ ἐξοχὴ καὶ γανώσαμε ὅλα τὰ χαλκώματά τους καὶ μᾶς καλοπλήρωσαν. Μὰ τί πλοῦτο πὺ τὸν εἶχαν, ἀργηγέ! Εἶχαν ἀνοιχτὰ τὰ παράθυρά τους κι' εἶδα τίς κάμαρές τους καὶ τίς εἶχαν στολισμένες σὰν βασιρικὸ παλάτι.

— Ἀμ, δὲ λὲς καὶ τί περιβόλια εἶχε, ἔκανε ἄλλος ἀτσιγγάνος. Δέντρα λογίων τῶν λογίων σωστὰ δάσος.

— Ἀμ, τὰ φρούτα; τί φρουτικὸ καὶ κακὸ; εἶπε ἕνας τρίτος. Κάτι σταφύλια πὺ δὲν τὰ ἔχω ξαναῖδε, κάτι ροδάκινα κοκκινόχρυσά καὶ χνουδάτα. Ἄλλο πὺ σοῦ λέω κι' ἄλλο νὰ ἰδῆς. Πρῶτὴ φορὰ μου εἶδα τέτοιους θησαυρούς!

Ἡ Μαριά ἀκούγοντας γιὰ φρούτα ἀνοίξε τὰ μάτια τῆς. Τὰ ροδάκινα μόνον ἀκουστὰ τὰ εἶχε, γιὰτὶ ποτὲ δὲν εἶχε τύχει νὰ τὰ δοκιμάσει.

— Σ' ἀρέσουν τὰ ροδάκινα καὶ τὰ σταφύλια; τὴ ρώτησε ὁ Ζάκης, πὺ καθόταν ἀπὸ πίσω τῆς.

— Καὶ ρωτᾷς; ἔκανε ἡ Μαριά. Ὁ Ζάκης δὲν εἶπε τίποτα, μὰ σὲ λίγο σηκώθηκε καὶ ἡ Μαριά τὸν εἶδε πὺ μιλοῦσε μ' ἕνα γανωτὴ πὺ φαινόταν σὰ νὰ τοῦδινε διάφορες πληροφορίες καὶ ὁδηγίες.

Ἐκείνη τὴ νύχτα ὁ Ζάκης δὲν κοιμήθηκε στὴν κατασκήνωση, μὰ ὁ ἀρχηγὸς δὲν ἀνησύχησε καθόλου, γιὰτὶ καθένας ἦταν ἐλεύθερος νὰ πηγαίνει ὅπου ἤθελε, ὅταν δὲν εἶχε δουλειὰ.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ Ζάκης παρουσιάστηκε ξαφνικὰ μπροστὰ στὴ Μαριά καὶ τῆς εἶπε μὲ κάποιον περιέργο τόνο στὴ φωνή του:

— Ἐλα!

Ἡ Μαριά πῆγε μαζί του καὶ ὁ Ζάκης τὴν ὡδήγησε πίσω ἀπὸ ἕνα σωρὸ βράχων ἀπ' ὅπου δὲν φαίνονταν οἱ σκηνές. Σήκωσε μιὰ πλάκα καὶ φάνηκε ἕνα βαθυλόωμα σκεπασμένο μὲ κληματόφυλλα.

— Ἡ πλάκα εἶναι ἐλαφριά καὶ μπορεῖς νὰ τὴ σηκώσης. Ὅσα εἶναι ἀπὸ κάτω εἶναι ὅλα δικά σου.

Ἡ Μαριά σήκωσε τὰ φύλλα καὶ φάνηκαν σταφύλια κίτρινα σὰν κεχρίμπαρια καὶ ροδάκινα ἐξάσια.

— ὦ! ἐφώναξε. Καὶ ἀπὸ ποῦ εἶναι αὐτά;

— Εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἀρχοντόσπιτο ὅπου πῆγαν χτὲς οἱ γανωματῆδες. Ρώτησα ἕναν ἀπ' αὐτοὺς καὶ μοῦ εἶπαν τὰ κατὰτόπια καὶ μὴν τὰ ρωτᾷς πὺς τὰ κατὰφερα καὶ πῆδησα τὸν τοῖχο καὶ τὰ κοψά.

— Τὰ κλέφεις; ψιθύρισε ἡ Μαριά ταραγμένη.

— Ὁ Ζάκης, κυρὰ μου, δὲν εἶναι κλέφτης! ἀπάντησε περήφανα ὁ νέος. Ἀπὸ ἕνα σύντροφο δὲν θὰ καταδε-

Ὁ Γορλέσκος γύρισε φορτωμένος (Σελ. 263)

χύταν νὰ κλέψει οὔτε μιὰ σταφίδα. Μὰ ὁ ἥλιος δὲν εἶναι κανενὸς καὶ τὰ φρούτα πὺ ὀριμάζουν μὲ τὴ ζέστη του εἶναι ὅλου τοῦ κόσμου.

Τὶ ν' ἀποκριθῇ σ' αὐτὰ ἡ Μαριά; Μήπως πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια κι' αὐτὴ τὰ ἴδια δὲν ἔλεγε; ὁ Ζάκης δὲν εἶχε μάθει ἀνατροπὴ ἀπὸ τὴ μητέρα τοῦ γιαιτροῦ καὶ φαινόταν μάλιστα λυπημένος καὶ ἀπογοητευμένος πὺ ἡ Μαριά δὲν καταδεχόταν τὸ δῶρο του. Ἡ γυφτοπούλα τὸ εἶδε καὶ ἀφοῦ τὸν εὐχαρίστησε τοῦ ἔδωσε καὶ τοῦ ἴδιου τὸ μερτικό του καὶ ἔφαγε κι' αὐτὴ. Τῆς ἄρεσαν μάλιστα τόσο πολὺ τὰ φρούτα, ὅστε κάθε τόσο πῆγαινε καὶ ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ γούδα, ὅσο εἶχε μέσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Ὅταν ὅμως φαγώθηκαν καὶ τὰ ροδάκινα καὶ τὰ σταφύλια καὶ ἡ συνοδεία ξεκίνησε γιὰ νὰ στήσῃ ἄλλοι τὰ τσιγάνια τῆς, ἡ Μαριά, ἀιστάνθηκε κάποια στενοχώρια. Εἶχε φάει τὰ φρούτα, μὰ ὅταν συλλογιζόταν πὺς ἦταν κλεμμένα, ἐνοιώθε μιὰ πίκρα στὸ στόμα τῆς. Ὁ Ζάκης εἶχε ξεχάσει ὁλοτελὴ αὐτὸ πὺ ἔκανε γιὰτὶ δὲν τὸ νόμιζε γιὰ κακὸ. Αὐτὴ ὅμως πὺ ἦξερε ὅτι αὐτὸ πὺ εἶχε κάνει ὁ Ζάκης ἦταν κλεψιά, γιὰτὶ πείσθηκε στὰ λόγια του: «ὁ ἥλιος δὲν εἶναι κανενὸς καὶ τὰ φρούτα πὺ ὀριμάζουν μὲ τὴ ζέστη του εἶναι ὅλου τοῦ κόσμου»; Τὰ λόγια αὐτὰ ἴσως νὰ ταίριαζαν γιὰ τὰ φρούτα τῶν δέντρων πὺ δὲν τὰ φύτεψε κανεὶς καὶ πὺ φύτεψαν ἀπὸ μόνον τους. Μὰ τὰ φρούτα τῶν δέντρων πὺ φυτεύθηκαν καὶ καλλιεργήθηκαν μὲ κόπο καὶ ἰδρώτα, εἶναι ἐκείνου πὺ τὰ φύτεψε καὶ μόχθησε γι' αὐτά.

Αὐτὲς οἱ ἀπλούστατες ἰδέες γιὰ τὴν ἰδιοκτησία καὶ τὴν κλεψιά δὲν χωροῦσαν στὸ μυαλὸ τῶν 'Ατσιγγάνων σ' ὅτι ἀφοροῦσε τουλάχιστον τὴν παρουσία τῶν χριστιανῶν καὶ ὁ Ζάκης ἔλεγε τὴν ἀλήθεια πὺς οἱ ἀτσιγγάνοι δὲν κλέβουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἡ Μαριά, πὺ δὲν τὸ εἶχε προσέξει, παρατήρησε τώρα πὺς οἱ σύντροφοί τῆς ἀγόραζαν μονάχα, ὅτι δὲν μπορούσαν νὰ κλέψουν. Καὶ ὅταν ἔβλεπε τὰ γυφτοπούλα ὅπου περιπλανήθηκαν ὅλη τὴν ἡμέρα, νὰ γυρίζουν τὸ βράδυ θριαμβευτικά, φέροντας κότεις, χήνες, γαλοπούλες ἡ Μαριά θυμόταν πόση ἀνησυχία εἶχε ἡ κυρὰ Σπύραινα κάθε φορὰ πὺ ἀνακάλυπτε πὺς τῆς ἔλειπαν κότεις ἢ ἄλλα πράγματα, πὺ δὲν ἔφταν ἀμφιβολία θὰ εἶχαν κλέψει τίποτε ἀτσιγγάνοι. Οἱ διδασκαλίες τῆς μητέρας τοῦ γιαιτροῦ εἶχαν μορφώσει τὴν συνείδηση τῆς

Μαριάς καὶ τὴν εἶχαν κάνει νὰ καταλαβαίνει πὺ εἶναι τὸ καλὸ καὶ πὺ εἶναι τὸ κακὸ.

Μὰ καὶ στὸ σπῖτι τοῦ ἀγορφυλάκα εἶχε μάθει πὺς τιμωριέται ὅποιος κλέβει τὰ πράγματα τοῦ ἄλλου. Θυμόσατε πὺς ὁ κυρ Πέτρος τὴν εἶχε πιάσει καὶ τὴν εἶχε βάλει φυλακὴ.

Μιὰ μέρα ἕνας μικρὸς 'Ατσιγγάνος πὺ λεγόταν Γορλέσκος γύριζε ἀπὸ τὸ «πλιάτσικο» φέροντας, κρεμασμένους ἀπὸ τὸ λαιμὸ του ἕνα λαγὸ κι' ἕνα φασιανὸ. Ὅταν τὸν εἶδε ἡ Μαριά πῆγε κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄν σ' ἔδλεπε ὁ ἐπιστάτης, κακομοίρη μου! Γιὰτὶ δίχως ἄλλο, τὸν φασιανὸ θὰ τὸν σκότωσες στὸ δάσος ἐκείνου τοῦ ἀρχοντοσπιτοῦ.

— Καὶ βέβαια, ἔκανε ὁ Γορλέσκος, σηκώνοντας τοὺς ὄμους του. Καὶ πὺ

ἄλλοι ἤθελες νὰ πᾶν νὰ τὸν εὐρῶ; — Ἐ, καλὰ πὺ δὲν σὲ πέτυχε, γιὰτὶ θὰ σ' ἔβαζε στὴ φυλακὴ. Καὶ ξέρεις τί εἶναι ἡ φυλακὴ; Ρῶτα με ἑμένα πὺ δοκίμασα τὴ γλύκα τῆς.

— Σὰν ἦσουν κουτὴ καὶ στάθηκες καὶ σ' ἐπίασαν! Ἐγὼ ἀκούω τὸν ἀγορφυλάκα ἔδω καὶ μιὰ ὥρα δρόμο, κι' ὅπου νὰ φανῇ, τρέχα νὰ με πιάσεις. Τώρα θὰ πᾶν τὸ κυνήγι στὸν ἀρχηγὸ καὶ νὰ ἰδῆς πόσο θὰ εὐχαριστηθῇ.

Καὶ τράβηξε κατὰ τὸ τσιγάνι τοῦ ἀρχηγοῦ, κρατώντας ψηλὰ τὴ λεία του γιὰ νὰ φαίνεται καλύτερα.

Σὲ δύο βήματα ἀπάντησε τὸν Ζάκη.

— Εὐὸ τὰ ἐπιασες αὐτά; ἔκανε ὁ νέος, δίχως νὰ ρωτήσῃ πὺ τὰ βρῆκε. (Ἀκολουθεῖ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΑΛΑΚΡΑΣ

Κι' ἄλλος τσαρλατάνος σὰν ἐκεῖνον πὺ βρῆκε ὁ Κωσταντῆς. Ἄλλ' αὐτὸς ἔχει τελειοποιήσει τὴν κατεργασία του. Καθὼς βλέπετε στὴν τελευταία ἀποκαλυπτικὴ εἰκόνιτσα ἄλλος εἶναι ὁ φαλακρὸς πὺ παρουσιάζει στὴν ὁρχή, κι' ἄλλος ὁ μαλλιαρὸς πὺ παρουσιάζει κατόπι.

Ἀντεγράφη καὶ ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὴ Φρενιτίδα

Δὲν ἦταν κόπος νὰ χορεύῃ σειώντας τὸ ντέφι τῆς (Σελ. 262).

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΟ ΠΟΔΟΜΕΤΡΟ

Από την Αμερική επίσης μας έρχεται και μια άλλη ανακάλυψη: το ποδόμετρο. Αυτό είν' ένα μηχανήμα που μετράει τα βήματα που κάνει ένας άνθρωπος την ημέρα και γι' αυτό το πιδ σωστό είναι να ονομασθή: βηματόμετρον.

Το μηχανήμα είναι μικρό όσο ένα ρολόι της τσέπης και εξαιρετικά εύχρηστο. Σύμφωνα με τα λεγόμενα του εφευρέτη του κάθε άνθρωπος, για να διατηρήσει την υγεία του, πρέπει να κάνει τουλάχιστον τρισήμισυ χιλιάδες βήματα την ημέρα.

Τα κάνετε ;
Αν θέλετε να το εξακριβώσετε αγοράστε ένα ποδόμετρο κι' αρχίστε να τα μετράτε.

ΠΑΝ ΜΕΤΡΩΝ ΑΡΙΣΤΟΝ

Μην τρώτε πολλά φρούτα, μην τρώτε πολλά παγωτά, μην τρώτε πολλές καραμέλλες ! Αυτά τ' ακούτε βέβαια πολύ συχνά από τις μαμάδες σας που φοβούνται μήπως χαλάσετε το στομάχι σας από τα πολλά γλυκά. Τώρα όμως βγαίνει και μια νέα απαγόρευση : Μην πίνετε πολύ νερό ! Τό νερό, το άγνό νεράκι του Θεού, αν το πιη κανείς σε μεγάλη δόση, είναι δηλητήριο και μπορεί να φέρη το θάνατο ! Έτσι τουλάχιστον πιστοποιήσαν τέσσερις παρισίνοι γιατροί ύστερα από πολλά και σοβαρά πειράματα, έδωσαν δηλαδή σε διάφορα ζώα να πιουν νερό απεσταγμένο σε μεγάλες δόσεις και άλλα από τα ζώα αυτά φοφούσαν κι' άλλα αρρώσταιναν βαρεια. Φυσικά, οι δόσεις ήταν κάθε φορά διαφορετικές ανάλογες με το

Έδιναν σε διάφορα ζώα να πιουν νερό σε μεγάλες δόσεις

ζώο, πάντα όμως σχεδόν το αποτέλεσμα ήταν ο θάνατος.

Λοιπόν, μ' ελο που τώρα είναι καλοκαίρι, κρατάτε όσο μπορείτε τη δίψα σας. Ίδιως μάλιστα όταν το νερό είναι απεσταγμένο.

ΡΕΚΟΡ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ ΔΙΚΗΣ

Τό ξέρουμε πως οι Αμερικανοί είναι άνθρωποι που τους άρεσει να τα κάνουν όλα γρήγορα και να μη χασομερούν σε τίποτε. Τό μεγαλύτερο όμως ρεκόρ σε γρηγοράδα τό έχει μια δίκη που έγινε τώρα τελευταία στο Ατλαντικό Σίτυ. Πρώτα απ' όλα όμως πρέπει να σας παρουσιάσω τον ήρωα της ιστορίας αυτής: Λέγεται Γουώτσον και είναι καυγατζής εξακουστός σ' ολόκληρη την πόλι' ως τώρα είχε καταδικασθή κιόλας τρεις φορές επειδή είχε στήσει καυγά χωρίς λόγο και άφορμή μες στη μέση του δρόμου. Φαίνεται όμως πως οι καταδίκες του δεν του έδωσαν γνώση και μια μέρα χωρίς άφορμή τα βάζει με κάποιον διαβάτη και τον αρχίζει ύστερα στις γροθιές. Η ώρα ήταν 2.15 τ' απόγευμα ακριβώς.

Στις 2.17 δύο πόλισμαν τον παραλαμβάνουν και τον οδηγούν στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα.

Στις 2.20 ο αστυφύλακας κάνει

Τα βάζει με κάποιον διαβάτη και τον αρχίζει στις γροθιές

την αναφορά του στον δικαστή.

Στις 2.30 ο δικαστής καλεί τον Γουώτσον να παρουσιαστή μπροστά του. Μόλις τον βλέπει, βάζει τις φωνές.

— Τι ! λέει. Πάλι έσύ είσαι ;

Και χωρίς να περιμένη ν' απολογηθή ο κατηγορούμενος βγάζει άμέσως την απόφασή του.

— Δεκαπέντε μέρες κράτηση !

Η ώρα είναι 2.30' 10"

Από την ώρα που έγινε το αδίκημα, ως την ώρα που βγήκε η απόφαση δεν είχαν μεσολαδήσει παρά μονάχα 16 λεπτά και 30 δευτερόλεπτα.

Αμερικανικό ρεκόρ !

ΕΝΑΣ ΑΟΡΑΤΟΣ ΚΙΝΗΤΗΡ

Τό ποδόμετρο ωστόσο δεν είναι ή τελευταία εφεύρεση, ούτε και ή πιδ αξιοθαύμαστη. Στην τελευταία έκθεση της Γενεύης, οποίος είχε καλά μάτια, ή ένα ζευγάρι καλά γυαλιά, μπορούσε να ιδη και να θαυμάση τον μικρότερο κινητήρα του κόσμου. Ο

κινητήρ αυτός δεν ήταν μεγαλύτερος από φουντούκι και μπαίνει σε κίνηση από μια μικροσκοπική ηλεκτρική στήλη.

Τό βάρος του, αν αγαπάτε, είναι

Ήταν ένα μηχανήμα σε μέγεθος φουντουκιού από 48 κομμάτια

8λο-8λο 160 χιλιοστά του γραμμάρου.

Και όμως τό μικροσκοπικό αυτό μηχανήμα δεν είναι μονοκόμματο, καθώς θα φαντασθήκατε οι περισσότεροι, και με τό δικιο σας, γιατί βέβαια ένα πράμμα σαν φουντούκι τί μπορεί να χωρέση ; Αλλά πάλι πως ένα μονοκόμματο βολαράκι θα γινόταν κινητήρας. Λοιπόν τό μηχανήμα αυτό είναι συναρμολογημένο από 48 κομμάτια.

Φαντάζεσθε πιά τα κομμάτια αυτά τί μικροσκοπικά που είναι και τί υπομονή και τέχνη χρειάζεται για να κατασκευασθούν.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ

ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Στην Αμερική τα εισιτήρια των σιδηροδρόμων δεν είναι όπως στην Ερώπη. Σε μας, π.χ. είτε από την Αθήνα πς ως τό Μενίδι, είτε από την Αθήνα ως την Θεσσαλονίκη, θα σου δώσουν ένα μικρό τετράγωνο καρτονάκι που θα γράφη μονάχα επάνω τό όνομα του μέρους που πηγαίνει κανείς. Στην Αμερική όμως, όσο μεγαλύτερο θάναι τό ταξίδι που θα κάνη κανείς, τόσο μακρύτερο εισιτήριο θα του δώσουν. Τό μεγαλύτερο λοιπόν εισιτήριο του κόσμου βγήκε στον Καναδά, στο όνομα μιας Αγγλίδας κυρίας που πρόκειται να κάνη ένα μεγάλο γύρο σ' αυτή τη χώρα δίνοντας διαλέξεις. Τό εισιτήριο αυτό ελχν μάκρος 16 ποδιών και 11 δακτύλων, ή με τό δικό μας μετρικό σύστημα 5 μέτρων και 90 εκατοστών !

Ε, ένα τέτοιο εισιτήριο δεν υπάρχει φόβος να χαθί !

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Φ Ι Λ Ι Α

Κάποιο τραγούδι απ' τό βουνό, Θλιμμένο, ανήκουστο, βαθύ, Έρχόταν έτσι μακρινό, Κι' είχαν τα πάντα νεκρωθεί Τό βράδυ αυτό τό σκοτεινό.

Πουλάρια φεύγαν φοβισμένα Λουλούδια γέρναν χλωμασμένα, Κι' είχαμε πάρε το σταυρό Έγώ για σε και συ για μένα, Κι' ακούγαμε άφωνοι κι' οι δύο.

Παλιάντος [B]

Θ Ε Ρ Ο Σ

Χρυσό τό στόρι γέρνει στο λεπτό του μίσχο σπρωγμένο από τό καλοκαιρικό αγέρι. Χρυσή θάλασσα απλώνεται στη ματιά άτέλειωτη, πολυκύμαντη, φλύαρη. Τα δρεπάνια άστράφτουν στις στεργνες άχτίδες της μέρας. Κι' ή θάλασσα όλο μικραίνει, κουτσουρεύεται, κι' ό πλούσιος καρπός σωριάζεται μ' εύλάβεια και προσοχή. Οι χωριανές, με τα κοκκινωπά τους τσεμπέρια και ξυπόλυτες θερίζουν ακούραστα. Οι άντρες με τις μεγάλες τους ψάδες, ετοιμάζουν τα δεμάτια, τα δένουν, τα πετάνε στα κάρα. Όλοι δουλεύουν. Τ' άλογα κουρασμένα από την ολόήμερη δουλειά κλείνουν τα μάτια τους και χλιμντρίζουν παράξενα. Μόνο ό σκύλος ραχατεύει ξαπλωμένος νωχελικά μπρος από τον άγερωό, και κάπου κάπου ανοίγει τό στόμα του τεμπέλικα. Σάφνου σηκώνεται και τρέχει κουνώντας χαρούμενα την ουρά στον μεσόκοπο άντρα που πλησιάζει. Είναι ένας ήλιοκαμμένος χωρικός που στα μάτια του λάμπει ή ερωτική ότητα. Τα μανίκια του άνασκουμπωμένα μέχρι τον άγκώνα, αφήνουν να φαίνεται ένα ζευγάρι γερά χέρια που έχουν άδράξει σφιχτά δυό-τρία δρεπάνια. Είναι «τ' άφεντικό». Αφήνει τα εργαλεία στον άχυρόνα και φωνάζει στους άλλους βάζοντας τό πελώριό του χέρι σά χωνί στο στόμα του: — Οι, Οι παιδιάα ! άφίστε τα πιά, νύχτωσε...

Κατάκοποι οι μεροδουλετές, άντρες και γυναίκες ανεβαίνουν στα κάρα κι' αφήνουν τό χωράρι. Τ' άφεντικό, ό φύλακας και τό σκυλί μένουν να φυλάζουν τη νύχτα τη σοδειά...

Έχει νυχτώσει πιά, από μακρινά, φτάνουν μισόσβυστα τα τραγούδια από τα κάρα. Τα δέντρα οίχουν πελώριους ήσκους κι' ό καρπός άνασπαύει στο νυχτερινό «δρόσο». Ο σκύλος γανγίζει που και που γελασμένος απ' τις σκιές των θάμνων.

Πέρα, έξω απ' την καλύβα ακούγε-

ται βαρύ και μονότονο τό ροχαλητό του «άφεντικού» και του φύλακα.

Είναι ό καθένας τους τυλιγμένος με μια βαρύα κάπα. Με στόμα μισάνοιχτο και την όψη ήρεμη ταξιδεύουν, ταξιδεύουν στα ψεύτικα παλάτια του Μορφέα...

Δουλέψανε από τό πρωί με πλέρια την ψυχή κι' έχυσαν άφθονο τον ιδρώτα τους στο πλούσιο χώμα, που τους άντάμειψε βέβαια και τώρα ξεκουράζονται ήσυχοι με την ψυχή γιομάτη γαλήνη.

Σίφουνας [B]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

ΣΕ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Ό σκιερ έχασε τό σύντροφό του. Τόν βλέπετε πουνενά ;

Παλιάντος

Ν Ο Σ Τ Α Δ Γ Ι Α

Απόψε σε κείνη τη σκοτεινή γωνιά της έκκλησίτσας, με την ψυχή βαρειά, τα μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα, νοστάλγησα τα παιδικά μου χρόνια που πέρασαν σ' άπόλυτη άγνοια, ξενοιασιά, γεμάτα χαρά

Και θέλω να γονατίσω εύλαβικά, όπως άλλωτε, μπροστά σ' ένα θλιμμένο εικόνισμα, να ξερατώ να μείνω εκεί ώρες ολόκληρες, ακούοντας τις θειες μελωδίες, έτσι χωρίς να μπορώ να ξεχωρίσω λέξη. Να φανταστώ και πάλι πως ό Θεός με βλέπει από μακρινά, να πλάσω την άπαλή μορφή του ανάμεσα

στο μυρωμένο θυμίαμα, και τ' άμέτρητα κεράκια...

Μά δεν ήμουν πιά τόσο παιδί. Λέν ελχα τό θάρος να γονατίσω με κείνη την παιδαριώδη άφέλεια, την ξεννοιασιά... Μου φαινόταν άδύνατο να ξεχαστώ να πετάξω σε κείνο τον άλλον τόπο, τον γεμάτο από θεϊκές μορφές.

Κι' έβλεπα τον κόσμο να πηγαίνει, χεται, τις φλόγες των κεριών να παιχνιδίζουν, τον πουπουλένιο καπνό του λιβανιού να προχωρή, ν' άγεβαίνη άτέλειωτα, κι' ύστερα ξαφνικά να χάνεται. Ακουα τους ψαλμούς κι' ή βαθεία έννοια που έρχόταν άμέσως στο μυαλό μου, με γέμιζε λύπη. Τίποτα. Δεν μπορούσα να αισθανθώ τίποτα απ' τη χαρά, την ψυχική γαλήνη, πούνιωθα τότε... Η ψυχή δεν μπορούσε να φύγη έστω και λίγες στιγμές απ' την πραγματικότητα. Κι' έμενε εκεί, βαρειά, όπως και ή σκέψη, που τα βιβλία, ό καιρός, της είχαν αφαιρέσει την παιδική πίστη. Και γι' άλλη μια φορά, νοστάλγησα τα παιδιά μου χρόνια, ενώ τα μάτια μου γέμιζαν δάκρυα. Αγαπε από λύπη, από νοσταλγία ; Ποιός ξέρει...

Βασιλίσσα Νεφερίτζη [B]

ΠΟΙΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΜΟΥ ΑΡΕΣΟΥΝ

Κάθομαι και σκέπτομαι ποιά παιχνίδια μου άρέσουν. Α ! μου άρέσει πολύ τό κυνηγητάκι μου. Θέλω δη την ώρα να τρέχω σά σβούρα που είμαι. Μά και την άμπάριζα δεν την αγαπώ λιγότερο. Ακουμπώ τό χέρι μου στην τούκα λέγοντας παίρνω άμπάριζα και βγαίνω και πετιώμαι όρημνικά να κυνηγήσω καμιά συμπαθητική μου, και λέγω τότε μέσα μου : Αχ να είχα φτερά να πετούσα για να την πιάσω πιο εύκολα ! Όταν κάθομαι μέσα τό απόγευμα και γράφω όρημνική ή γραμματική, ενώ τα άλλα παιδιά παίζουν έξω, τότε συλλογίζομαι : Αχ τη βαρεδιά αυτή την καταραμένη τη γραμματική και πόσο κάνουν 999—9. Κι' όσο βλέπω τον ήλιο να φεύγη τόσο σκάω περισσότερο. Πότε θα παίζω ;

Τόν χειμώνα ήμουν κλεισμένη μέσα, γιατί δε μπορούσα να παίξω κυνηγητό και άμπάριζα στις λάσπες.

Παρηγοριόμουν όμως γιατί στο σχολείο που πηγαίνω έχει πολλά και ωραία παιχνίδια. Και τί δεν έχει ; Τραμπάλες, κούινες, μύλο, κρόικους που πιάνεσαι και κουνιέσαι. Έχει και μια λίμνη με ψάρια. Αιτήν όμως δεν την έχουν για να παίζουμε άλλα για να πέφτουν μέσα τα άπρόσεκτα παιδιά. Όπως έπεςαν προχτές δυό παιδιά από τη Β' τάξη που είχαν όρεξη για κολύμπι.

Μά να σας πω την αλήθεια, τό παιχνίδι που αγαπώ πιο πολύ απ' όλα στο

σχολείο μου είναι ο μύλος της άπάνω αυλής.

Τί κοίμα όμως! στην άπάνω αυλή δεν αφήνουν παρά μονάχα την Α' Β' και Γ' τάξη. Η Δ' πηγαίνει στην κάτω αυλή. Έγώ όμως που αγαπώ πολύ το μύλο, όταν καμιά φορά δεν είναι κανένας διδάσκαλος ή διδασκάλα πηγαίνω κρυφά και παίζω:

Αλλά αν με ιδή καμιά φορά κανένας από τους διδασκάλους μου τον παρακαλώ πολύ από εδώ από τη Σ.Σ.Σ. να με συγχωρήσει γιατί αγαπώ εξαιρετικά αυτό το παιχνίδι, το μύλο το μυλάκι μου. Όταν κάθομαι στο μύλο μου φαίνεται πως είμαι σε άεροπλάνο και πετώ ψηλά. Κλείνω και τα μάτια μου και φαντάζομαι πως πηγαίνω σε μακρινά ταξίδια.

Σβοῦρα [B]

ΕΜΠΟΔΙΑ

Το άπόγευμα στο Ραδιοφωνικό σταθμό! Θα παίξω στο Σταθμό! Δεν ξεκουράζομαι να παίζω συνέχεια το κομμάτι μου στο πιάνο; να προσέχω τους χαμογεμισμούς!

Εφτάσε πιά ή περιπόθητη και μαζί όμως και φοβερή ημέρα! "Αν ιάχανα; "Επαιξα τόσο πολύ, ώσπου κουράστηκα το χέρι μου, μα και ή ώρα περνούσε! Στις επτά, έπρεπε να ήμουν στο Σταθμό, και πρωτίτερα έπρεπε να περάσω από το "Ωδείον για πρόβα! "Η ώρα πλησιάζει έξη και έγω, δεν είμαι άκόμη καν ντυμένη!

Πάω να βάλω το φόρεμά μου, και βλέπω να φαντάξη περιήφανα ένας μεγαλόπρεπος λεκές!

— Πώς θα πάω καλές μαμά να παίξω με το λεκέ;

Αμέσως ή μητέρα μου προσπάθησε να τον καθαρίσει με βενζίνη, αλλά αυτός, αντί να βγῆ, έγινε διπλός!

— Πάει! Το φόρεμα αυτό δεν μπορεί να φορεθῆ, άλλο!

Να βάλω το «πασχαλινό» μου; σάμπως δεν πάει... πώ, πώ!

Εν τῷ μεταξύ ή ώρα περνούσε! πάει! μια φορά πού μου δόθηκε ευκαιρία να παίζω, θα την έχανα! "Α, μα όχι, στην κορμάστρα βρίσκεται ένα άλλο φόρεμα. Το βγάξω το κοιτάω και άνακαλύπτω πως ή μία του πλαινῆ ραφή είχε ξυλωθῆ και έπρεπε να γαζωθῇ... τώρα... τί να γίνῃ... θα πρόφταινα άραγε;...

— Πέρασε μου μια κλωστή στη βελόνα της ραπτομηχανῆς, μου λέει ή μητέρα μου.

Εγώ, στη φούρια μου, αντί να την περάσω την ξεπέρασα! και ή μητέρα μου, βέβαιη πως την είχα περάσει γάζωσε τη ραφή χωρίς κλωστή.

Γελάτε τώρα, το ξέρω! έγω όμως τότε έκλαιγα!...

Κατόρθωσα, τέλος, με μεγάλη στενοχώρια, να περάσω τη βελόνα. "Η ραφή γαζώθηκε στ' αλήθεια. Το φόρεμα έτοιμο! μπήκα μέσα και δρόμο για το Σταθμό, ή όχι, για το "Ωδείο πρώτα! Δεν περπατούσα, έτρεχα σχεδόν. Και όταν έφτασα, είδα με μεγάλη μου έκπληξη το ρολόδι να σηκώνῃ έξη! δηλαδή τότε που έπρεπε κανονικά να φτάσω! Δεν έχασα λοιπόν την ευκαιρία! Κι' έτσι καλὰ ή κακά μ' άκουσαν πολλοί, έστω κι' αν δεν ήταν το φουστάνι μου.

Αἰγλη [B]

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

Ο ΨΑΡΑΣ

Κάπου-κάπου διασχίζει τους δρόμους με τον σύντροφό του—άπαραίτητος—με το μικρό τρίτορο χερμάξο με λογής-λογής ψάρια: Λεθρίνια, μπαρμπούνια, σαρδέλες κλπ. Έχει τα παντελόνια του σηκωμένα, και είναι ξυπόλυτος. Σακάκι με το άριστερό μανίκι τρυπημένο απ' τα άγκιστρια που κρφώνει για εύκολία.

Έχει μυστάκια άρειμάνια και βλέμμα που διαπερνά και το σίδηρο.

Ο σύντροφός του, μικρότερος, έχει τα ίδια χαρακτηριστικά. Είναι υποχρεωμένος να διαλαλή το εμπόρευμα και έχει τη ζυγαριά στον ώμο.

Ο ψάρας είναι διπλωμάτης. Πάντα λέγει στη νοικοκυρά—οί νοικοκυρές δεν ψωνίζουν αν και σαν μέλισσες, στο άνθος, μαζεύονται γύρω απ' το καρπό—ότι είναι φρέσκα κι' άλλα πολλά παχιά λόγια.

Τις καταφέρνει όμως, να παίρνουν ψάρια, όχι τίμια ζυγισμένα.

Μαζῶ με τις νοικοκυρές έρχονται κι' οί γάτες που νιαουρίζουν γοερά.

— Δική σου είναι ή γάτα κυρά; λέει ο ψαράς και καϊδεύει μία.

— Ναι, δική μου!

— Τι ώρατο γατί! Θά πεινάῃ. Έλα δώ. Ψίτ, ψίτ. Να πάρει.

Η γάτα το παίρνει λαίμωγα και φεύγει, μένει όμως, ή υποχρεωμένη στον ψαρά κυρία της, ή όποια υποτάσσεται στην καλωσύνη του ψαρά, και άγοράζει ψάρια.

Έως εδώ ο ψαράς έπεδίωκε να καταφέρει να πάρη ψάρια: απ' εδώ προσπαθεί να την γελάση στο ζύνι.

Ναυτάκι [Γ]

ΤΑ ΑΝΘΗ

Περιφανοί κρίνοι, λυγρές παπαρούνες, κατακόκκινα τριαντάφυλλα, ταπεινές μαργαρίτες απλώνονται κατά την άνοιξη και το καλοκαίρι στη φύση, σε μια γλυκειά άρμονία χρωμάτων, γεμίζουν την άτμόσφαιρα με χίλιες δυο μεθυστικές μυρωδιές, και χαρίζουν στην πλάση μια έξαισία όμορφιά μια άπαράμιλλη γοητεία.

Χωρίς τα άνθη ή άνοιξη θα ήταν μια θλιβερή μονοτονία, ενώ μ' αυτά είναι τόσο ωραία, τόσο αισθητή, τόσο αγαπητή...

... Πόσο μάς γεμίζει χαρά σε μια μας έορτή ένα δλόδροσο, μυριόχρωμο μπουκέτο. Μας ευχαριστεί περισσότερο απ' ότι θα μάς ευχαριστούσε οποιοδήποτε άλλο δώρο. ... Μια ευχαρίστηση άπέραντη που είναι άδύνατο να την περιγράψῃ κανείς, γεννιέται μέσα μας.

Ανέκφραστη χαρά, γλυκειά γαλήνη μάς πλημμυρίζει ή ψυχή όταν βρεθούμε ανάμεσα στα πανέμορφα άνθη, όταν βρεθούμε ανάμεσα στο ωραίο αυτό εργόχειρο του Θεού. ...

Ενώ βλέπουμε αυτά, ενώ αντίκρύουμε την τελειότητα, ένας θαυμασμός πρὸς Έκείνον απλώνεται μέσα μας και άδελφά ξεφεύγει απ' τα χείλη μας ή άθάνατη εκείνη φράση του Λαβίδ:

«Ὡς έμεγαλύνθη τα έργα σου Κύριε, πάντα έν σοφία έποίησας».

Δερβενάκια [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο καθηγητής στην Όνειρεμένη Πατρίδα:

— Γιατί σαν ρίξωμε μια πέτρα στη θάλασσα θα βουλιάξῃ.

Κι' ή Όνειρεμένη Πατρίδα:

— Γιατί δεν ξέρει κολύμπι, κύριε καθηγητά.

Δρηης

Πώς θα περάσετε πιδ εύχάριστα το καλοκαίρι σας;

Είναι απλούστατο: Θα προμηθευθῆτε δσους περισσότερους μπορείτε

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

και θα τους πάρετε μαζί σας στο ταξίδι, στην έξοχή, όπου θα πᾶτε, —άλλά κι' αυτού που θα μέινετε, —για να περάσετε τις Διακοπές.

Κι' ένας μόνον Τόμος της Β' Περιόδου, άρκει, με τις 400 του σελίδες, με τα τρία ή τέσσερα μυθιστορήματά του και με τα τόσα άλλα που περιέχει. "Αν πάρετε μάλιστα από τους τόμους των τελευταίων ετών, 1929 έως 1938, που έχουν 620 ή 468 σελίδες ο καθένας, και από 4-5 μυθιστορήματα, τί άλλο θέλετε;

Τόμοι Α' Περιόδου (1879—1893) δεν υπάρχουν. Τῆς Β' Περιόδου όσοι υπάρχουν, τιμώνται γενικῶς

ΔΡ. 110 ΕΚΑΣΤΟΣ

γιατί έχουν άρχίσει να εξαντλούνται κι' οί παλαιότεροι, που είχαν ως τώρα δρ. 80, ανατιμήθηκαν. Στην τιμή των 110 δραχμών, προσθετέα τα ταχυδρομικά, δρ. 5 για το Έσωτερικό, και δρ. 35 για το Έξωτερικό.

Συμβουλευθῆτε και τον Πίνακα Μυθιστορημάτων που περιέχει κάθε Τόμος — δημοσιεύθηκε τελευταία στο 6ο φυλλάδιο του 1939 (7 Ιανουαρίου)—και κάμετε έγκαιρως την προμήθειά σας, αν θέλετε να περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 42 δδδς Εἰρηπιδου
την 27 Ιουνίου 1939

Οι διακοπές άρχισαν και πρέπει να σᾶς δώσω κι' αυτές μια τερπνή κι' ώφέλιμη άσχολία. Θα είναι, όπως πάντα, οι Έκτακτοι Διαγωνισμοί μου, που οί προκηρῶσεις τους άρχίζουν από το έρχόμενο φυλλάδιο. Θα είναι έξη-έπτά—άριστοι, ε;—και θα έχουν τελειώσει έντός του Ιουλίου. Ή-θὺς κατόπι θα γίνῃ ή 43η Κυριακή. Ώστε κι' ή έρώτηση της 44ης, που θάπαντήσετε, θα είναι κι' αυτή μέσα στους καλοκαινούς Διαγωνισμούς. Λίγο άργότερα θα προκηρυχθῇ ο νέος Διαγωνισμός πρὸς σύνθεση Πνευματικῶν Άσκήσεων. Μπορείτε όμως να κάμετε και μια Συλλογή κι' αυτόν τους μήνες αυτούς που θα έχετε καιρό για δλα. "Ετοι ώρατα θα περάσῃ το καλοκαίρι σας, κι' ακόμα ωραιότερα αν πάρετε και μερικους παλαιούς μου Τόμους για να διαβάξετε.

Εῦη, κι' εἰγὼ αὐτὸ έπρωτίμῃσιν και θα εἰδες βέβαια την έγκρισή του. Χαίρω που αποφάσισες να μπῆς και στην κίνησή μου, αν κι' αυτό το μορδὸς να εἶχες κάνει από πρωτίτερα, αφού εἶσαι δυὸ χρόνια συνδρομητήριά μου, κι' ακόμα έχεις διαβάσει πολλούς παληούς μου τόμους από τη μητέρα σου και το θείο σου. Τώρα περιμένω να μου γράψῃς συχνά.

Ανυπόταχτο Ναυτάκι, πολύ μ' ευχαρίστησε ή αυτοβιογραφία σου κι' ή αυτοζωγραφία σου. Τώρα ξέρω ποιά εἶσαι και κρίνοντας από το γράμμα σου, συμφωνῶ με τους καθηγητές σου πως εἶσαι κι' εἰςυπνη. Πάντως γράφεις πολύ καλά για κοριτσάκι: δώδεκα χρονῶν, έστω και <ψηλό για την ηλικία του>. Σὸν ένέκρινά, καθώς θα εἰδες, το ψευδώνυμο. Για τον Όδηγὸ θά μὸς στείλῃς, με τα ταχυδρομικά, δρ. 6 σε γραμματόσημα. Γράφω μου.

Απ' δσα μου γράφεις, Αἰάνα, συμπραίνω πως μόνο μουσική κανείς τώρα στο σπίτι και δεν έχεις την άγωνία των εξέτασεων που εἶχες πρὸ τριῶν-τεσσάρων χρόνων. Στο σχολείο όμως πηγαίνεις κι' εἶχες την άγωνία των διαγωνισμῶν, που κι' αυτή δεν είναι λίγη. "Αλλά σε ποιά τάξη εἶσαι και μετά πόσα χρόνια θα γλυτώσῃς απ' δλ' αυτά, δεν μου γράφεις. "Ισως μὸς τῶραφες σε κανένα άλλο γράμμα σου και το έχασα. Σὸς εἶχομαι καλή έπιτυχία και περιμένω τώρα να μὸς γράψῃς τους βαθμούς σου.

Και σε σένα, Κυπριώτικο Μενεξεδάκι, εἶχομαι κάθε έπιτυχία και περιμένω να μὸς τη γράψῃς. Πὸς θά περάσῃς φέτος το καλοκαίρι σου; στις Πλάτρες πάλι, με τη Βασίλισσα των Δουλουδιῶν; Δεν πιστεύω να με ξεχάσῃς; αν και οί καλοκαιρινοί Διαγωνισμοί μου θα σε κάνουν να με θυμάσαι και χωρίς να θέλῃς... Έκράτησα σύμψηση να σὸς στείλω Μ.Μυστικά.

Αλήθεια, Αἰγαίοπελαγίτη, λίγο εἰσιψε να σε ξεχάσω, αφού δεν μὸς ξανάγραψες μετά την έγκρισή του ψευδωνύμου σου. Εὐτυχὸς το γράμμα σου σε ξανάφερε στο νοῦ μου έγκαιρως, και τώρα πιά δεν υπάρχει φόβος, αφού μὸς ὑπόσχασαι να λαβαίνῃς μέρος στην κίνηση και να μὸς γράφῃς τακτικά. Σ' ευχαριστῶ για το ένδιαφέρον, που σ' έκτισε να έγγραφῃς και στο Σύλλογο που έδρσαν τα Διαπλασάπουλα του Πειραματικού. Σὸς ανάνεωσα το ψευδώνυμό σου.

Αἶνε, όταν διάδασα το γράμμα σου, που μὸς το έγγραφες κλεισμένος στο σπίτι ε-

πειδὴ έδρεχε—7 Ιουνίου—εδὼ έκανε ζέστη. Το ίδιο, υποθέτω, κάνε τώρα κι' εἶ-κει και σ' δλη την Έλλάδα. Οί άκαίρες βροχές κι' οί σχετικές δροσιές πέρασαν πιά, το καλοκαίρι μπῆκε, κι' εἶθε να μὴν είναι βαρὺ σὸν το περαινὸ που μάς βασάνισε... Πὸς πῆγαν οί διαγωνισμοί; Για το Πένταθλο δεν αποφάσισα ακόμα. Θα προκηρῶς τώρα τους Έκτακτους μου, θά κάμω και την Κυριακή μου, και... θά σκεφθῶ.

Λοιπόν, Γαρδένια, τόσο πολλές αποκρίθηκαν στην Άγγελία σου κι' έχεις τώρα τόση άλληλογραφία, ὡςτα να με παραμελῇς; "Α, αυτό δεν με συμφέρει... "Ο κ. Φαίδων σ' ευχαριστῖ για τα καλά λόγια. "Απὸ τα δυὸ <ρητά> του που διάδασες στο <Θεατή>, το δεύτερο, που δεν θυμάσαι, είναι το ευχγγελικό <Δετ' έργαζεσθαι έως ήμέρα εστί>. Σὸς έστειλα λυσόχαρτο γρήγορα, αν και δεν ήταν φόβος να χάσῃς την προθεσμία, γιατί οί λύσεις, δσο δεν δημοσιεύονται, είναι δεκτές, άδιάφορο αν έχει περάσει ή προθεσμία που γράφει το φυλλάδιο.

Έχεις γούστο, Αἰγλη, που, αν και μεγάλο κορίτσι, σὸς άρσες πέρω ο <Κωστάκης θέλει> και χάρηκες για την έφετεινή του συνάχεια. Τα κομμάτια αυτά, βλέπεις, είναι βέβαια για μικρά παιδιά, μα τα διαδίνουν και τα μεγάλα που γουστάρουν γλώσσα, ύμνος, εἰρση, εἰςυπνῶδα. ... Ναι, τα <Εμπόδια> τὰ έλαβα τέλη Μαΐου και βρίσκονται στὸ ὑπὸ κρίσει κομμάτι, ὡςτε περιμένω. "Ωραίο και το <γλωσσικό> σου για την κυρία που εἶπε <το παιδί μου εἶναι περιπαθές>, θέλοντας να πῇ <εὐπαθές>.

Δεν είναι λόγος αὐτός, Αδολάο, για να μὸς στέλνῃς να δημοσιεύσω τη φωτογραφία σου. Μερικοί μὸς εἶναι σταματοῦν, άλλοι όμως εξακολουθοῦν τη διαπλασική δράση τους και μετά τη δημοσίευση της φωτογραφίας τους, και μάλιστα τὸσον καιρό, ὡςτα να στέλνουν κατόπι και δεύτερη, και τρίτη. Γιατί δεν εἶσαι και σὺ ένας απ' αὐτούς; "ᾶςτα εἶπες τη τη γρηγορώτερο. (Και με την ευκαιρία αυτή, παρακαλῶ και πάλι τους βραβευμένους να μὸς στείλουν τις φωτογραφίες τους. Έκτός από τη Βασίλισσα Νεφερίτι, κανένας άλλος δεν μὸς εἰστέλε, και δεν μὸς εἰστέλε να τις δημοσιεύω μιά-μιά). Κι' εἰγὼ προτιμῶ τα μικρά μονόλεξα ψευδώνυμα, Σκιά, Αἰγλη, Ίσις, Αδολάο, Σίφουνας κτλ. Είναι τόσο εἰρησῃτα! "Αλλά δεν μὸς εἶναι να τα έπιβάλλω, γιατί τα δίλεξα καμιά φορά είναι χρησιμμένα: Αἰτέ, Ί-ράμ, Πολική, Άρκτος, Βασίλισσα των Δουλουδιῶν κτλ.

Εἶσαι συγχωρεμένος και για τα τρία, Βόρειε Πόλε. Εἶρεις όμως ποῖο είναι το βαρύτερο; που ἦσαν στην Αθήνα δέκα μέρες και δεν ἦλθε στο γραφεῖό μου να σε γνωρίσω. ... Ναι, πάντα βασιστικά και σύντομα μὸς έγγραφες, κι' αὐτὸ εἶναι το πρώτο μεγάλο και εἰςκούραστο γράμμα που μὸς στέλνεις. Έλπίζω να εξακολουθήσῃς έτσι, προτινῶν τώρα το καλοκαίρι που θα εἶσαι εἰςυθέρως. Σὸς συσταίνω ακόμα να έπιμεληθῇς και την ὀρθογραφία σου, γιατί κανείς λάθη πολλά. Συγχερητήρια για την έπιδοσή σου, σὸν άθλητισμό, μόνο να μὴν παραμελῇς κι' αὐτὸν τα μαθήματα. Λυσόχαρτο εἰστέλε.

Περίεργο μὸς φάνεσαι, Χαρίλας Μιρόπουλε, να μὴ καταλαβαίνῃς τον Όδηγὸ, ὡςτα πως στέλνονται οί λύσεις, αφού έχεις μάλιστα και λυσόχαρτο. Τα λέει τόσο καθαρά! Σε κάθε φύλλο λυσόχαρτου θά γράφῃς τις λύσεις Άσκήσεων ένὸς μόνο φυλλαδίου—δυὸ, τρεῖς, τέσσερις, δσες βρε-

σκεις—και θά μὸς το στέλνῃς, εἶτε μόνο του, εἶτε μαζί με άλλα, εἰφ' ὅσον δεν έχει περάσει ή προθεσμία του άρχαιότερου. Πρέπει ακόμα να πάρῃς και ψευδώνυμο, για να λαβαίνῃς μέρος δωρεάν σ' ὅλους τους Διαγωνισμούς. Το Π. Πνεῦμα σου ὡραίο και το έδαλα στὰ εἰςκεκρίμένα, για να δημοσιεύῃ αν κληρωθῇ (γιατί αὐτὰ δημοσιεύονται με κλήρη). Καλή κι' ή φωτογραφία, δεν ξέρω όμως αν μεγάλωνῃ χωρίς να χαλᾷ. Θά δοκιμάσω.

Ναι, Νηρέα—δεν πιστεύω να προτιμᾷς να σε προσφωνῶ Νηρεῦ—αφου έξη μήνες γνωρίζομας <κρυφά>, έπρεπε να γνωρισθῇς και <φανερὰ>. Μεγάλο το γράμμα σου, αλλά όχι και φλόδο, γιατί πραγματικῶς εἶσες οὐσιώδης και άπαραίτητος. Σ' ευχαριστῶ για τις καλές σου διαθέσεις, το Σύλλογο, τα έσοπαθώματα και χαίρω που έχουν τόσα προτερήματα οί νέοι μου φίλοι. Μετά τους διαγωνισμούς—και για την έπιτυχία σου δεν έχω άμφιβολία—εἰπίζω να μὸς γράψῃς συχνά.

Ο Ταταρίνος της Ταρασκῶνης μὸς γράφει: «Τὰ συγχαρητήριά μου για το ὑπέροχο δωδεκάσέλιδο του Ιουνίου. Ήταν τέλειο, το ὁμορφώτερο φετεινὸ σου φύλλο, μακάρι και τὰλλα δωδεκάσέλιδα της χρονιάς ναῖναι άντάξια του τελευταίου. Όσο για το χρόνο, εἰπίζω πως με τη βοήθεια του Θεοῦ και των συνδρομητῶν, θά καθιερωθῇ πάλι το δωδεκάσέλιδο για τακτικό...» Ναι, αν ὅλοι έσοπαθῶναι σὸν και σένα και το Σύλλογό σας... Ευχαριστῶ και για το νέο έσοπαθώμα και συμμορφώθηκα με τις σχετικές παραγγέλεις. Για το Πένταθλο, τί να σὸς πῶ! μ' αὐτὰ τα αγωνίσματα που προτείνεις, θάταν για μικρά παιδιά. Μὸς φαίνεται όμως πως το Πένταθλο πρέπει να είναι για τα μεγαλύτερα, και κι' αὐτὸ πρέπει ναῖχῃ τα πὸς δέκα ἀγωνίσματα, σύνθεση Άσκήσεων, Κυριογράφημα κτλ. Μόνο τῆρχατα Έλληνικά θά συμφωνῶσα να παραλειφθῶν, αν και... με λύπη μου.

Στα ποτελέσματα—άκούστε—του περαινὸς Διαγωνισμοῦ Διηγῆματος εἶγινε ένα τυπογραφικὸ λάθος: Ο Β' Έπαινος πῆρε από 14 Εἰςυμῶν σὸν τὸν Α', ενώ έπρεπε ναῖχῃ 12, (κι' ο Γ' 10). Στὸν Β' εἶπαινο Έπαινο ήταν και το Δοξαμένο Άκρωτήρι, που με τα δυὸ παραπάνω Εἰςυμῶν υπερτέρησε κατὰ ένα τὸ Σίφουνα και πῆρε το Πρῶτο Βραβεῖο των Εἰςυμῶν του 1938, ενώ αλλοῦθεν—αν δηλαδή το τυπογραφικὸ λάθος δεν γινόνταν, ή διορθωνόταν έγκαιρως—θα το έπαιρνε ο Σίφουνας. "Αλλά δεν πειράζει: καλὰ παιδιά και τα δυὸ, το Δοξαμένο Άκρωτήρι το πῆρε φέτος, ο Σίφουνας μὸς εἶναι να το πάρῃ του χρόνου. Και με την ευκαιρία αυτή, θα ρωτήσω το Δοξαμένο Άκρωτήρι, γιατί έχει να μὸς γράψῃ τὸσον καιρό; "Αλλοτε μὸς έγγραφες δυὸ και τρία γράμματα την εἰδομαζῶ: τώρα οὐτ' ένα τὸ μήνα; Περίεργο μὸς φαίνεται.

Εἰγὼ, μικρὸς μου Διονύσιε Μινῶτε. Πολὺ χάρηκα για το βραβεῖο που πῆρες στο σχολείο και για τους άλλους σου θριάμβους: ὡςτα έχω καμιά άμφιβολία πως του χρόνου θάναδειχθῇς ακόμα περισσότερο. Πολὺ καλές κι' οί μεταφράσεις των δυὸ μικρῶν κομματιῶν από το γερμανικό και θά ἤθελα πολύ να τις δημοσιεύσω στη Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητῶν, όπου δημοσιεύονται τα πρωτότυπα και οί μεταφράσεις των παιδιῶν μου. "Αλλά εἶρεις, με τὸνομα δεν εἰςτρέπεται. Πρέπει λοιπόν πρώτα να πάρῃς ένα ψευδώνυμο—στεἶλε μου μερικά της άρσεκίας σου, να σὸς διαλέξω ένα, με δέκα δραχμές για την έγκριση—και κατόπι...

Γελαστέ 'Αντιπλοίαρχε, έχουν μαζευτεί τέσσερα γράμματά σου κι' εδῶ σοῦ ἀπαντῶ σ' ὅλα μαζί, ὅχι ὁμῶς καὶ σ' ὅλα τὰ θέματα πού θίγεις, γιατί θά ἦταν ἀδύνατο... Ὡστε τὸ συμπέρασμα τῆς Στατιστικῆς σου εἶναι πὼς πῆρες ἀπὸ τὸν 'Αρταγιάν τὸ ρεκόρ τῶν ἀπαντήσεων καὶ τώρα ὁ μόνος σου ἀντίπαλος εἶναι ὁ Σίφουνας. Φυλάω τίς 6 δραχμὲς πού ἦταν μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ γράμμα. Πῶς πῆγε ἡ ἐκδρομὴ τῆς «Τρελλοπαρέας»; Καλὴ διασκέδαση στὸ Βόλο καὶ προπάντων καλὴ μελέτη ἀφοῦ θά ἔχης τὸ Σεπτέμβρη εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις.

Σ' ἄλλους δὲν ἔχω σήμερα τόπο νὰ παντήσω ἐκτενῶς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Μικρὴ 'Αερομάχος, κ. (ΕΠ). Τσαχπινούλα, κ. (ΣΕ). Μέγας 'Αγνωστος, δ. (ΝΧ). Δουλούδι τῶν 'Αλπεων, κ. (ΔΠ). Φινεύς, ἄ. (ΤΧ). Μικρὸς 'Εθελοντής, ἄ. (ΔΝ).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Μαγεμένο Ρόδο, κ. Αοξίας, ἄ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Βασίλισσαν τῶν Δουλουδιῶν** (ἐλαβα καὶ τὸ δεύτερο γράμμα σου κι' ἐξέτελσα τὴν παραγγελίαν) **Κατάσκοπον 33** (τὸ ἔλαβα καὶ θά τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του' χαίρω πού φέτος θά λάβῃς μέρος καὶ στοὺς ἐκτάκτους διαγωνισμοὺς. **Μυρτώ** (εὐχομαι καλὴ ἐπιτυχία σ' ὅλα' θά μὴ γράφῃς βέβαια τοὺς βαθμούς.) **Ζοζὲ Μοχίκα** (ἐστειλά.) **Ἀνυπόφορον Γκάγκστερ** (ἐξέρω κι' ἐγὼ πὼς μπορεῖ νὰ διορθωθῇ αὐτό; εἰς θά βρῇς κανένα τρόπο' χαίρω πού ἔγραψες καλὰ στοὺς διαγωνισμοὺς καὶ περιμένω νὰ μὴ γράφῃς συχνὰ τὸ καλοκαίρι.) **Μενεξέ** (καλὴ διαμονὴ στὴν Κηφισιά' θά μὴ γράφῃς βέβαια κι' ἀπὸ κεῖ' ὦ, ναί, κι' ἐγὼ προτιμῶ τὴ ζέστη ἀπὸ τὸν «παλιόκαιρο» πού εἶχαμε τὸ Μάη κι' ὥς τὰ μέσα 'Ιουνίου καθ' ἐποχὴ πρέπει νάχη τὸν καιρὸ τῆς, ὅχι ζέστη τὸ χειμῶνα καὶ κρύο τὸ καλοκαίρι...) **Γαλαζάνι** (τόμο ἐστειλά' καὶ βέβαια θά τὸν χαρῇς περισσότερο ἀφοῦ τὸν ἀγόρασες ἀπὸ τὸν κουμπάρ σου' ἡ φωτογραφία ὁμῶς θά σοῦ κοστίσῃ πολὺ φτηνότερα: μὲ 15 δραχμὲς κάνεις μιὰ πολὺ κατὰλληλη γιὰ δημοσίευσή' πὼς πῆγαν οἱ διαγωνισμοί; περιμένω.) **Τζαίμυ Κουίν** ('Ασκήσεις πρὸς δημοσίευσή δὲν εἶναι τώρα δεκτές' κάθε μέρα τὰ λέγω: μὴ μὴ στέλνεις, ἂν δὲν ἴδῃτε προκήρυξη σχετικοῦ Διαγωνισμοῦ.) **Ιορδ. Χ' Φωτιάδης** (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση' ἐστειλά τὰ φυλλάδια πού σοῦ ἔλειπαν γιὰ νὰ δέσῃς τὸν τόμο σου' ἀλλὰ γιατί λές «περιοδικά»; περιοδικὸ εἶναι τὸ ὅλο καὶ τὸ φυλλάδιό μέρος του: τὸ 3ο φυλλάδιό τοῦ περιοδικοῦ «Διάπλασις» ἢ ἀπλῶς: τὸ 3ο φυλλάδιό τῆς «Διαπλάσεως») **Ναπολιτάναν, Μυστηριώδη 'Αγνωστον, Μορφέα, 'Αλιέα τοῦ Αἰγαίου** κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 'Ιουνίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

Παρακαλῶ πολὺ δόσους χρωστοῦν τὴ συνδρομὴ τους νὰ τὴ στείλουν γρηγορότερο. 'Ας ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος' ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεῖ πολὺ τὸ ἔργο μου πού ἀπαιτεῖ ὅχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐξοδα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 288ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Σεπτεμβρίου.

370. Λεξιγραφίος

Μ' ἐπιφώνημα, μὲ νότα,
—Μ' ἀπὸ τῆς βυζαντινῆς—
Καὶ μὲ στρατηγὸν ἀρχαῖο,

'Ανδρῶν ἄνακτα θά κάμῃς

'Αχαιῶν, ἐπιφανῇ

Καὶ στὸν πόλεμο γενναῖο.

Μόννα Λίζα

371. Συλλαβογραφίος

Σὲ μέλος σου ὑδροχαρὲς

Πουλὶ θά μεταβάλλῃς,

'Αν ἔν' ἀρχαῖο ἐπίρρημα

Γιὰ κεφαλὴ τοῦ βάλῃς.

Ὁνειρεμένη Πατρίδα

372. Στοιχειογραφίος

Νῆσος τοῦ ἐνὸς πελάγους,

'Αν τῆς λείψῃ συλλαβή,

Στ' ἄλλο πέλαγος πηδαίει,

Νῆσος νὰ γενῇ κι' ἐκεῖ.

Ὁνειρεμένη Πατρίδα

373. Μεταγραμματισμός

'Ενα ο μικρὸ θά βάλλω

Καὶ θά σβύσω τὸ μεγάλο.

Καὶ τὸ λα δὲν τοῦ τάφῳ,

Ρῶ τοῦ τόκανα κι' ἐκεῖνο.

Κι' ὁ κουτσὸς εὐθύς ἀρχίζει

Νὰ χορεύῃ νὰ γυρίσῃ.

Μόννα Λίζα

374. Κλεψύδρα

* * * * * = Μητροκτόνος.

* * * * * = Θεά, μήτηρ ἥρωος.

* * * * * = 'Αρχαία λέρεια

* * * * * = Φωνήεν.

* * * * * = Θεά.

* * * * * = Μνημεῖον εἰς ἥρωα.

* * * * * = Ρωμαῖος συγγραφεύς.

Οἱ σταυροὶ καθέτως ἀρχαῖος γεωγράφος. (Νέον εἶδος).

Σκλαβωμένο Νησί

375. Κρυπτογραφικόν

1232456789 = Ναύρχος.

24359 = Κακὸς λόγος.

316 = Θεά.

42396 = Δέρμα.

578 = Ὄρος.

6236 = Δροσίει.

7329 = Δένδρον.

896569 = Προφήτης.

9548356 = Ψυχρὰ χώρα.

Μόννα Λίζα

376-381. Μαγικὸν Γράμμα μὲ Ρητὸν

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων εἰς ἐκαστὴν τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν μετὰ ἡ ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις, ἀποτελοῦσαι κατὰ σειράν ἀρχαῖον ρητὸν (παράγγελμα)

ἔγερσις, ναί, πανόραμα, ζήλεια, ἀνά, ὀβελίζω.

Μόννα Λίζα

382. Ἐπιγραφὴ ἐκ Διπλῆς 'Ακροσικχίδος.

* * * * * Τὰ πρῶτα καὶ τὰ δεύτερα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων τιθέμενα εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερίσκων, σχηματίζουν ἐν ἐπιγραφῇ τὸν τίτλον παιδικοῦ βιβλίου τοῦ κ. Σενοπούλου:

1, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 2, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· 3, θεὸς ὁλύμπιος· 4, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους· 5, Νῆσος τῆς Δωδεκανήσου.

Σκλαβωμένο Νησί

383. Μικτὸν

* γένν-η-σγ-οο-φρ

* Ὁνειρεμένη Πατρίδα

384. Γεῖφος

αρ

αρ αρ
γ Λῶτ χε
αρ αρ

αρ

'Ὁνειρεμένη Πατρίδα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. 'Ασκήσεων τοῦ φύλλ. 16

172. Ὑπερίων (ὑπέρ, ἰον).—173. Νάρκισσος—κισσός.—174. Ἀφρικὴ φρίκη.—175. Μίνως—Σίμων.

176. Α

177. ΠΥΘΑΓΟ-

ΗΡΑ

ΡΑΣ (ὕγρος,

ΡΗΓΟΣ

θάρρος, ἀγορά,

ΣΟΛΟΜΩΝ

γούπος, "Ορ-

ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ

θρος, Ρούθ, σπά-

ρος).—178-102 Διὰ τοῦ Τ: βάτος, κάτω

Τύρος (ἡ τυρός), ἀτύρος, τρίς.—183.

ΕΙΡΗΝΗ ΥΜΙΝ. Ἡ ἀνάγνωσις Ι Ε

κατὰ στίχον ἐκ δεξιῶν καὶ ἐκ τῶν ΗΡ

ἄνω. ('ΙΕρων, 'ΗΡακλῆς. 'ΗΝίο- ΗΝ

χος, ΜΥστήριον, Νίνος). 184. ΜΥ

'Ιωάννινα.—185. Οὐδεις ἀναμάρ-

τητος (οὐ δις ἄν, α μ' αρ, Τίτος).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΘ'—370]

Ρασπουτίν, σοῦ εὐχομαι ταχέαν ἀνάρρωσιν.

[ΔΘ'—389]

Παρόραμα: 'Εκ παραδρομῆς εἰς τὴν [ΔΘ'—346] ἀγγελίαν μας ἀντὶ «πρωτον» ἐδημοσιεύθη «πρωτότυπον». **Διαπλάσπουλα-ες:** Ὅσοι-ες ἀπὸ σᾶς δὲν στείλατε ἀκόμα στὸν διαγωνισμό μας ἀπαντήσεις ἐλπίζουμε νὰ στείλετε.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤ

[ΔΘ'—381]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΤΡΕΛΟΠΑΡΕΑΣ»

Προσοχή! Προσοχή! = **Πρῶτος:** Δι-δραχμὸς Καρτὸν (ἐλευθερος). = **Δεύτερος:** Τρίδραχμος Φιλολογικὸς (ἐλευθερος) = **Τρίτος:** Τρίδραχμος Συνθέσεως 'Ασκήσεων = **Τέταρτος:** Μονόδραχμος: Μικρὸν Μυστικὸν. — Βραβεῖα ὁκτώ.—[Δ]οις. Συλλόγου: Δημήτριον Γαβαλλᾶν, 'Αθανασίου Διάκου 80, Βόλον.

[ΔΘ'—382]

Προσέχετε!!! 'Αλλάξω [Δ]οιν. Καίνουργια [Δ]οις: ἄνω. = Σουλπίκις Κασιλλάν: Χρόνια πολλά.

Γελαστὸς 'Αντιπλοίαρχος

[ΔΘ'—383]

Αγαπητὰ Διαπλάσπουλα-ες, μὲ μεγάλη ἡμᾶς χαρὰ σᾶς ἀναγγέλλουμε ὅτι οἱ δύο Σύλλογοι ΤΡΑΛΛΟΠΑΡΕΑ-ΖΟΥΡΛΟΠΑΡΕΑ θά συμμαχήσουν γιὰ πάντα!..

[ΔΘ'—384]

Διαβολάκια, εὐχαριστῶ γιὰ βράβευσή καὶ ὥρατο βραβεῖο.

ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ 33

[ΔΘ'—385]

Βασίλισσα Νεφερτίτι, τὸ κόλπο ἴσως βν' ἀπέτυχῃ! Ἡ **Χαρά** ὁμῶς δὲν πρόδωκε! γιατί... τὴ γνώριζες!!

ΤΙΝΝΟ ΡΟΣΣΙ

[ΔΘ'—386]

Αντιπρόσωπος Βόλου Μικρὸς Κόμης. Ἀρθρο 'Ελλάς, ἀπαντήσαμε, ἐλάβατε; Ἀπονέμεται τίτλον κεραμιδο-εισπράκτορος στὴν Ζουρλοπαρέα.

ΚΥΡΙΑΡΧΟΙ

[ΔΘ'—387]

Πρωτοπαλινόντας στὴ Διάπλασι χαίρετῶ δλους-ες καὶ ἀλληλογραφῶ. Γράφατε: Τάσων Χρέπην, Poste-Restante, Ἀθήνας, διὰ: Φινέα,